DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 2
FEBRUAR 1966
115. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 2

FEBRUAR 1966

115. ÅRG.

Indhold:

Forsidebillede:
Ældste Howard W. Hunter af De Tolv Apostles Råd.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Et barns værdi

af *Præsident David O. McKay*

Hvad er et barn værd? Dit barn? Som spæd kom dets ånd ned fra himlen, fra Gud vor Evige Fader. Dit lille barns ånd er som en ren engel, der bor i et lille legeme. Det kom fra vor Himmelske Faders nærhed, og det kom for at leve sammen med dig blot en lille stund, medens det er her i livet i kødet, men for stedse i ånden og i opstanden tilstand.

Vor Himmelske Fader ønsker, at vi skal have en ren ånd og et rent legeme, så vi kan komme tilbage til Hans nærhed. Så længe de spæde og børnene og forældrene er rene, kan de altid komme tilbage til vor Guds nærhed, hvorfra de kom.

Gud venter, at vi skal holde vort legeme lige så rent som et lille barn, og hvis vi adlyder Ham, vil vi være lige så rene. Jeg kender en, som holdt sig lige så ren og fin, som da han kom fra sin moder. I kender ham.

Der var en kvinde, hvis navn var Hanna. Hun havde ingen børn, og hun græd og græd hvert år, når hun drog til templet, fordi Herren ikke havde givet hende et barn. Hun troede, at det ville være den største velsignelse i hele verden for hende, og det ville det.

Læs nu det 8. vers i 1. kapitel i Første Samuelsbog:

»Da sagde hendes mand Elkana til hende: Hanna, hvorfor græder du, og hvorfor spiser du ikke? Hvorfor er du mismodig? Er jeg dig ikke mere værd end ti sønner?«

Men Hanna bad:

»... Hærskarers Herre! Hvis du vil se til din tjenerindes nød og komme mig i hu og ikke glemme din tjenerinde, men give din tjenerinde en søn, så vil jeg give ham til Herren alle hans levedage ...« (*Ibid., 1:11*).

Samuel blev født, og medens han endnu var barn, blev han bragt til templet, og Hanna sagde:

»Derfor vil jeg også overlade ham til Herren; hele sit liv skal han være overladt til Herren!«

Og dette vers i Bibelen fortsætter med at sige: »Og hun lod ham blive der for Herrens åsyn.« (*Idem*).

En nat, efter at lampen var slukket og Samuel var gået til sengs, og højpræsten Eli sov, hændte der noget:

Se nu i 3. kapitel i Første Samuelsbog, vers 4, og læs:

»Herren kaldte: 'Samuel, Samuel!' Han svarede: 'Her er jeg!'«

Og han løb hen til Eli og sagde: 'Her er jeg, du kaldte på mig!' Men han sagde: 'Jeg kaldte ikke; læg dig kun hen igen!' Og han gik hen og lagde sig.

Da kaldte Herren atter: 'Samuel, Samuel!' Og han gik hen til Eli og sagde: 'Her er jeg, du kaldte på mig!' Men han sagde: 'Jeg kaldte ikke, min søn, læg dig kun hen igen!'

Samuel havde nemlig endnu ikke lært Herren at kende, og Herrens ord var endnu ikke åbenbaret ham.

Da kaldte Herren atter for tredie gang på Samuel, og han stod op, gik hen til Eli og sagde: 'Her er jeg, du kaldte på mig!' Så skønnede Eli, at det var Herren, der kaldte på drengen.

Og Eli sagde til Samuel: 'Læg dig hen igen, og hvis han kalder på dig, så sig: Tal, Herre, din tjener hører!' Så gik Samuel hen og lagde sig på sin plads.« (*Ibid., 3:5—9*).

Hvorfor var Herren villig til at vise sig delvis for Samuel i templet? Fordi han var ren.

Nu forstår vi hvilken slags børn Frelseren tænkte på, da deres mødre førte dem til Ham, for at Han kunne røre ved dem. Hans apostle forbød dem det, men Frelseren harmedes og sagde til dem: »... Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til.« (*Mark. 10:14*).

Fædre og mødre i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Frelseren siger det samme til jer og alle andre i verden: »Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til.« (*Idem.*) På hvilken måde er det, at nogle af jer hindrer dem? Ved at lade tobak og stærke drikke, ondt lune og dårligt eksempel komme på deres vej.

Må Hans Ånd være i jeres hjerter og jeres hjem, så jeres børn kan vokse op rene og ubesmittede og komme tilbage til deres Skaber så rene som regndråber eller som det inderste hvide i liljens blomst.

Jeg giver min velsignelse til børnene og jer forældre, at I må elske sandheden og hade vildfarelsen.

David O. McKay

Fra missionens præsidentskab

Tro er blevet defineret på mange forskellige måder. Der kan måske opnås almindelig enighed om den tanke, at tro er tegn på fast overbevisning. Der findes ikke i troen nogen negativitet, men den er altid på den positive side. Så positiv er selve kernen i troen, at der er blevet sagt: »Tro er den bevægende årsag til al handling«. Er dette sandt, er enhver af livets handlinger udtryk for den tro, der er gået forud for den, og på samme tid kan man sige, at det, der ikke bliver gjort, var en følge af mangel på tro. At acceptere dette som sandhed bringer os til en forståelse af den mægtige kraft, der er i troen, og vi mindes Pauli ord i det 11. kapitel af Brevet til hebræerne, hvori han opregner de mange vidunderlige ting, som er blevet udført ved troen.

Tro på os selv er den kraft, der driver os fremad. I den udstrækning, hvori vi besidder den, gør vi fremskridt. Nogle er tilbøjelige til at tilskrive deres mangel på succes den omstændighed, at skæbnen og omgivelserne har været dem ugunstige, men efter al sandsynlighed er vor fremgang et temmelig godt barometer for den tro, vi har på os selv.

Der findes en vidunderlig spore til fortsat fremgang i den evangeliske lærdom, der siger os, at vi virkelig er Guds sønner og døtre, og at der i os er en gnist af Guddommen. En forståelse af den kendsgerning burde inspirere os med en sådan tro på os selv og vor bestemmelse, at vi stadig ville gribe efter de uendelige muligheder, der ligger åbne for os.

Naturligvis forudsætter denne bedre forståelse af os selv og den spore, som er i os, *tro på Gud*. Det er vidunderligt at have forståelse af Guds alvidenhed, almagt og allestedsnærværelse. Men føj dertil en forståelse af, at et sådant Almægtigt Væsen virkelig er vor kærlige Fader, som kun tænker på vor fremgang og velbefindende, vi som er Hans børn. Da burde vi være i besiddelse af en sådan tillid — tro — at intet kunne hindre os i vor march mod de store højder.

Nephis liv burde være en inspiration for alle, som læser derom. Han havde en vidunderlig tro på sig selv, og denne tro blev kun overgået af hans tro på Gud. Han stod på bredden af det mægtige hav, der så vidt han vidste aldrig var blevet besejlet af noget menneske. Der blev det ham befalet at bygge et skib, hvormed han kunne befare det ukendte hav. Hvad kendte han til at bygge et skib? Hvad havde han at bygge med? Men Herren befalede, og han vidste, at han kunne gøre det. Han havde ingen redskaber, materialer eller arbejdere, for dem, han skulle stole på, lo ad ham og hans forsøg. Men en ting, der var af væsentlig betydning for succes, besad han i rigt mål — tro på sig selv og tro på Gud. Han havde tidligere fattet den sandhed, og den blev siden en dominerende faktor i hans liv, at Herren giver ingen befaling til sine børn, uden Han bereder en udvej for dem, så de kan blive i stand til at udføre de ting, som Han befaler dem at gøre. Skibet blev bygget, og havet blev krydset i sikkerhed.

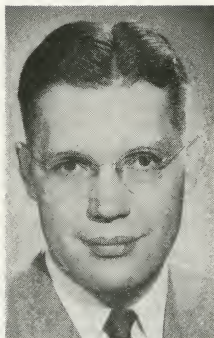
Men tro på sig selv og tro på Gud er ikke tilstrækkeligt til at leve fuldt og helt. Vi må også have *tro på vore medmennesker*. Mesteren har sagt: »Du skal elske din næste som dig selv«, og »uden at I er ét, er I ikke mine«. Undertiden skuffes vi i vor tro på vore medmennesker. Men er det i grunden ikke undtagelsen, der bekræfter reglen? Tænk et øjeblik over de utallige tilfælde, hvor vi stoler på vore medmennesker og vor tro på dem hævdes med held. Der er blevet sagt, at den »der har tillid til alle mennesker, kan blive skuffet; men den, der tvivler på alle mennesker, vil blive fortæret«.

Verdens sociale og økonomiske struktur er bygget på tillid. Uden tillid ville der være opløsning og kaos; med den følger organisation og orden. Mennesker er afhængige af hinanden, og i den udstrækning, hvori vi har tillid til hinanden, vil vi have fremgang. At tænke godt om andre beriger sjælen og gør os mere egnet til det mere fuldkomne liv.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

NØGLEORDET i vor religion...

af Præsident *Bruce R. McConkie* af de Halvfjerds' Første Råd.

Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City april 1965.

Der findes i verden store skarer af oprigtige og gode mennesker, som i deres hjerte ønsker at kende sandheden om religion. De ser modstridende påstande allevegne, påstande, som støtter både verdensfilosofierne og de forskellige religiøse systemer.

Disse sandhedssøgende føler i deres hjerte, at der burde være enighed, hvad religion angår, enighed baseret på den fuldstændige, yderste sandhed. De ser bevægelser i gang, der skal bringe organisationsmæssig enhed i den kristne verden, og dog finder de, at nogle, som med munden kræver enhed, råber »... Se, her er Kristus, eller dér! ...« (*Matt. 24:23*). De undrer sig over, hvorfor menneskene ikke kommer til enighed i troen, hvorfor de ikke finder den yderste sandhed om religion, akkurat ligesom menneskene kommer til en fuldkommen kundskab om sandheden på videnskabelige felter.

Nå, denne tilstand har været fremherskende i årevis. Den eksisterede på Joseph Smiths dage. Han var midt i en religiøs vækkelse i Amerikas grænseegne. Han hørte råbet om, at hér var frelse, eller dér. Han nåede til den slutning, at »... de forskellige sekters religionslærere udlagde det samme skriftsted på så forskellig måde, at alt håb om at afgøre spørgsmålet ved at henvise til Bibelen tilintetgjordes.« (*Joseph Smith 2:12*).

Så læste han følgende strålende ord i Jakobs Brev: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet,« fulgt af rådet, »Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden.« (*Jakob 1:5—6*). Ånden virkede på ham, så han, efter at have spekuleret over disse ord, fremsagde den bøn, som indledte denne store, sidste evangelieuddeling.

Nu står ethvert menneske, enhver sandhedssøgende, enhver, som har et ydmygt ønske om at finde sandheden om religion, overfor det samme problem, som mødte Joseph Smith, og enhver kan finde svaret på samme måde som han fandt det, thi Gud, for hvem der ikke er nogen personsanseelse, og i hvis øjne en sjæl er lige så værdifuld i dag som den altid har været, vil give visdom, vil give lys og sandhed og åbenbaring til dem, som beder i tro.

Vi er Gud vor Faders børn; Han elsker os, har en dyb interesse for vort velbefindende og ønsker at se os gå fremad og have fremgang, indtil vi bliver Ham lig. Han er villig til — forudsat at vi betaler undersøgerens pris — at give os visdom og kundskab, at åbenbare os sandheden om religion, så vi kan vandre på den kurs og på den måde, som Han ønsker vi skal gå.

Må jeg med henblik på dette omtale en bestemt måde og et middel, som kan sætte menneskene i harmoni med Herren, sætte dem i den sindsstemning, at de udøver den nødvendige tro, den tro, som vil bringe en personlig tilkendegivelse fra Ham angående troen og dette store sidste dages værks guddommelighed.

Husk, at vi forkynder et budskab for verden, budskabet om gengivelsen. Dette budskab er, at Jesus Kristus er Guds Søn, at der er frelse i Ham, at på grund af Hans forsoningsoffer bliver alle mennesker oprejst til udødelighed, og de, som tror og adlyder Hans love, bliver oprejst til evigt liv. Dette budskab er, at i vore dage, først og fremmest med Joseph Smith som redskab, har der været en gengivelse af kundskaben om Kristus og kundskaben om frelse. Og dette budskab er endvidere, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som den nu er organiseret, er Guds Kirke og rige her på jorden, det eneste sted, hvor der findes frelse, det sted, hvor menneskene kan komme for at lære de evige sandheder om emnerne religion og frelse.

Herren har nu i vore hænder lagt den måde og det middel, hvorved vi kan fremsætte dette budskab for verden, fremsætte det på en sådan måde, at enhver ærlig sandhedssøgende kan blive vejledet og blive sat i stand til at vide, hvor sandheden findes. Ved at bruge dette middel kan enhver sandhedssøgende lære, hvorledes man kommer i forbindelse med Guddommen og hvorledes man kan få personlig åbenbaring fra den Gud, som ikke bebrejder og som ønsker at se sine børn komme til himlens lys og sandhed.

Denne måde og dette middel, som er givet af Gud for at stadfæste sandheden om Hans værk, er Mormons Bog. Må jeg henlede Deres opmærksomhed på Joseph Smiths inspirerede ord, ord, som er skrevet ved profetiens og åbenbaringens ånd den dag, Kirken blev organiseret i denne uddeling. Gennem disse ord meddeler Profeten først, at Kirken er blevet organiseret. Derefter siger han, at »... gennem tro sendte Gud ham en hellig engel, hvis åsyn var som lyset, og hvis klæder var rene og mere hvide end noget andet.« (*L. & P. 20:6*).

Han siger derefter, at han fik befaling og også kraft til »... at oversætte Mormons Bog gennem de dertil forud beredte midler«. (*v.8*). Så siger han om denne bog: Den »... indeholder et faldent folks historie og Jesu Kristi evangeliums fylde både til ikke-jøderne og jøderne.

Denne bog blev givet gennem inspiration og stadfæstet

til andre ved englebetjening (hvilket vil sige, at engletjenere afleverede den til menneskene på jorden i disse dage) og er ved disse blevet forkyndt for verden —« (*v. 9—10*).

Og de ord, som derefter følger, er nøglen: »Dette beviser overfor verden, at den hellige skrift er sand, og at Gud inspirerer menneskene og kalder dem til sit hellige værk i denne tid og slægt så vel som i fordums dage.

Og viser derigennem, at han er den samme Gud i går, i dag og til evig tid.« (*v. 11—12*).

I enhver tidsalder i denne jords historie har Herren, når Han har haft et budskab til folk, sendt sine tjenere for at bevidne og bære vidnesbyrd om det. De har talt ved den Helligånds kraft og har vidnet om sandheden af åbenbaringen. Vi gør dette i dag, i høj grad højtideligt og diskret, således som det er blevet gjort ved denne konference, og jeg tilføjer mit personlige vidnesbyrd, at jeg gennem den Helligånds åbenbaringer til min sjæl ved, at dette værk er sandt. Men i vore dage og til vor generation, en periode, hvor Herren er ved at afkorte sit værk i retfærdighed, og hvor Han fremskynder det i dets egen tid, har Han føjet noget til. Han har i vore hænder lagt en skriftens bog, som er både gammel og ny, og har sørget for, at den vil være det sikre bevis, det endelige bevis, det nye vidne om værkets guddommelighed.

Som alle, der kender denne sag, ved, så vil ethvert menneske, hvis han vil læse denne bog i overensstemmelse med Moronis forjættelse, med tro på Gud, og spørge Faderen i Kristi navn om den er sand, få at vide ved den Helligånds kraft, at det er den. (Se *Moroni 10:3—5*). Den stille, sagte stemme vil hviske til den ånd, som er i ham, fortælle ham på en måde, som han ikke kan benægte eller misforstå, at intet menneske kunne have skrevet denne bog, som er Guds sind og ord og vilje.

Nuvel, hvis bogen er, hvad vi siger den er, var Joseph Smith en Guds Profet; Jesus Kristus er Guds Søn, den eneste ved hvem frelse kommer; og denne Kirke og dette rige blev oprettet, ordineret og organiseret ved at himlene åbnedes, ved princippet åbenbaring. Mormons Bog er blevet givet til verden for at bevise guddommeligheden af værket, og vor udfordring er, at ærlige, gode og oprigtige mennesker over hele verden vil tage denne bog og lære, hvad der står i den og så spørge Gud, om den er sand.

Joseph Smith sagde: »Jeg sagde til brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte af alle bøger på jorden, og nøgleordet i vor religion, og et menneske ville komme nærmere til Gud ved at holde sig til dens forskrifter end ved nogen anden bog.« (*DHC, 4:461*).

Nuvel, som nøgleordet i vor religion er den den ting, som vi enten står eller falder med. Hvis den er sand, er hele dette religionssystem sandt, fordi Guds hånd er i det; hvis den ikke er sand, er vort religionssystem falsk. Men Gud være takket, denne bog er sand! Og også tak til Ham, fordi Han er villig til og ivrig efter, ved sin Ånds kraft, at bære vidne om den kendsgerning til alle ærlige sandhedssøgende i verden, hvorved de kan kende guddommeligheden af dette værk. Og hvis de er villige til at holde fast ved den og vandre i lyset og har deres overbevisningers mod, kommer de og slutter sig til Guds hellige og kommer på den sti, der fører til evigt liv.

Må jeg citere de ord, som Gud selv sagde, da Han bar vidne om Mormons Bogs guddommelighed, og gøre dem til mit vidnesbyrd også? Han sagde til Joseph Smith: »... Han har oversat den del af bogen, som jeg befalede ham at oversætte. Og det er sandt, så vist som Herren, jeres Gud, lever.« (*L. & P. 17:6*).

I Jesu Kristi navn. Amen.

TEMPELREJSERNE i 1966

I lighed med sidste år vil der i 1966 blive arrangeret *to tempelrejser* for danske søskende.

Vi har fra Templet i Schweiz fået stillet følgende tider til rådighed:

11. til 14. juli (begge dage indbefattet)
29. august til 1. september (begge dage indbefattet).

De nævnte datoer omfatter selve de dage, hvor vi går igennem Templet. Hertil må så regnes den tid, det tager at rejse til og fra Schweiz. Turen i juli vil fortrinsvis være beregnet for familier med skolesøgende børn, men andre søskende er naturligvis velkomne til også at deltage.

Søskende, som rejser til Templet for at blive beseglet til en afdød ægtefælle eller til afdøde forældre, må *snarest muligt* indsende familieskemaer, hvor de står som henholdsvis mand eller hustru til den afdøde ægtefælle, eller som barn til deres afdøde forældre, da disse skemaer først skal sendes til behandling i Amerika, før arbejdet kan udføres i Templet. Husk, at der på *ethvert familieskema* skal opføres mand, hustru og samtlige børn i ægteskabet, uanset om de er levende eller døde, og uanset om de rejser med til Templet eller ej. Skemaerne indsendes til *Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse,* Dalgas Boulevard 164, København F.

For at kunne gå igennem Templet skal man, foruden at være værdig til en personlig tempelanbefaling, opfylde følgende betingelser:

Man skal have været medlem af Kirken *mindst 1 år.*

De mandlige medlemmer skal være *ældster.*

Kvinder, hvis mænd er medlemmer af Kirken, men ikke er værdige eller ikke ønsker at rejse til Templet, skal have *skriftlig tilladelse* fra deres mænd.

Kvinder, hvis mænd *ikke* er medlemmer af Kirken, kan ikke gå igennem Templet.

Ugifte kvinder kan ikke gå igennem Templet, før de er fyldt 27 år.

Børn over 8 år skal have deres egen tempelanbefaling og skal være døbt i Kirken.

VÆLG EN ÆGTEFÆLLE
der efterlever vore standarder!

af *Eldred G. Smith,* Kirkens Patriark.

Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, oktober 1965

Jeg tror, at de unge i vor Kirke allesammen i deres allerinderste har et ønske om at blive viet i templet, at efterleve Kirkens love og modtage velsignelserne. Efterhånden som jeg har talt med mange af disse unge mennesker, har jeg lært en lille regel, som jeg har foreslået dem. Til dem, som gerne vil modtage evangeliets velsignelser, ophøjelsens velsignelser, giver jeg et vink om, at hvis de vil følge denne lille regel, vil det næsten automatisk ske, at de til sin tid vil have lejlighed til at gå til templet og modtage beseglingsvelsignelserne. Naturligvis forudsætter enhver sådan regel, at man selv efterlever evangeliets lov, holder Herrens befalinger, så man selv er værdig.

Mange unge piger er bekymrede for, hvordan de skal få mulighed for at blive viet i templet. Hvad de unge mænd angår mener jeg, at det er deres ansvar at finde den unge pige og tage hende med sig til templet. Hvad den unge pige angår, er det lidt anderledes. Hun må tage imod en indbydelse. Hun har ikke ansvaret for at føre an, og derfor må hun vente på en indbydelse. De fleste unge piger har en måde, som de skaffer sig en indbydelse på, og vi synes ikke at have noget at indvende herimod. Men til disse unge piger vil jeg gerne foreslå, at de følger denne lille regel, og for de unge mænd vil det blot være den anden side af medaljen. Jeg vil gerne sige til de unge piger, først og fremmest: I behøver ikke bekymre jer om de unge mænd, hvis I blot vil *sikre jer, at alle jeres veninder, som I omgås meget med, efterlever Kirkens standarder.*

Jeg har unge mennesker, som kommer til mig fra alle dele af verden, hvor vi har medlemmer, og de siger ofte: »I vor egn er der ikke mange medlemmer af Kirken.« Og de siger: »Vi har ikke mulighed for at finde en ægtefælle, som er medlem af Kirken.«

Medlemsskab af Kirken er ikke det vigtigste krav i dette tilfælde. Det vigtigste krav er, at de efterlever Kirkens standarder, og vi har i dag hørt om nogle principper angående Kirkens standarder, de høje idealer, som Kirken sætter for en retfærdig og ren levevis, og der er mange mennesker i verden, som ikke er medlemmer af Kirken, der lever et godt liv. Find disse mennesker at omgås, hvis I ikke kan finde gode medlemmer af Kirken, men i alle tilfælde, enten de er medlemmer eller ikke, så omgås dem, som efterlever Kirkens standarder.

Hvis vi ville isolere os fra dem, som ikke er medlemmer af Kirken, ville vi berøve os selv mulighederne for at lære evangeliet til mange, som er værdige og som søger efter evangeliet. Så dette giver os en lejlighed til at udføre missionærarbejde overfor dem, som ikke er medlemmer, men er gode, rene, unge mennesker. Hvis en af jeres veninder begynder på vaner, som vi ikke kan godkende, så lær hende noget bedre. Hvis hun tager imod din belæring, vil du have fået en livsvarig veninde. Hvis hun ikke tager imod din belæring, vil du ikke have fået en fjende, men du vil have vundet hendes respekt.

Lad os følge denne regel og analysere, hvorledes den virker. Jeg siger til de unge mænd, at de bør omgås unge mænd, som efterlever Kirkens standarder. Hvis en ung kvinde omgås en gruppe af sine veninder, som efterlever Kirkens standarder, vil det automatisk blive således, at unge mænd, som efterlever Kirkens standarder, bliver hendes omgangskreds. Og hvis der er én pige i gruppen, som ikke efterlever Kirkens standarder, vil hun præsentere unge mænd, som ikke efterlever Kirkens standarder, for sine veninder. En ung mand ønsker altid at invitere den yndigste pige i sin bekendtskabskreds ud. Derfor kommer der gennem den pige, som ikke efterlever Kirkens standarder, unge mænd, som ikke efterlever Kirkens standarder.

Hvis man derfor tager imod en indbydelse fra en ung mand, som ikke efterlever Kirkens standarder, vil de unge mænd, som efterlever standarderne, sige til sig selv: »Ja, hvis hun går ud med den fyr, så vil jeg ikke have noget at gøre med hende.« Og så kan man spekulere på, hvorfor man ikke får lejlighed til at gå ud med de pænere unge mænd!

Når en ung mand begynder at se sig om efter en livsledsagerinde, ønsker han ikke en ung pige, der er *lige så god som han er,* han ønsker en, som er bare en lille smule bedre, og som regel får han det. Spørg de fleste gifte mænd, om det ikke passer. Derfor ser den unge mand ikke bare efter en ung pige, som er på hans eget niveau i gruppen, hvis hun skal blive hans ægtefælles. Han vil prøve at vælge den bedste, yndigste, reneste unge pige, han kan få, og hvis du er en af de bedste piger i gruppen, vil du højst sandsynligt blive hans mål.

Der var en kvinde, som trods gode råd havde giftet sig udenfor Kirken og derefter var blevet skilt, som kom til mig med sine problemer og jeg skal love for, at hun trængte til hjælp. Da jeg begyndte at beskrive for hende, hvilken slags mand, hun burde have giftet sig med, sagde hun til mig: »Hvor finder man sådanne gudfrygtige mænd?« Jeg spurgte hende, hvilken slags unge piger, hun omgikkes, før hun blev gift; hvor stor en procentdel af hendes veninder, der efterlevede Kirkens standarder eller holdt Visdomsordet, og hun sagde: »Jah, omkring halvtreds eller femoghalvfjerds procent af mine veninder holdt ikke engang Visdomsordet.« Dér lå svaret.

Jeg sagde: »Hvorledes kunne De vente at finde en ung mand, som ville være værdig til at tage Dem med til templet?«

Jeg har fået mange erfaringer, når jeg har talt med unge piger, som kom sammen med den uheldige ven, som ikke kunne tage hende med til templet, og i hvert enkelt tilfælde har jeg fundet ud af, at hun havde lært denne uheldige unge mand at kende gennem en veninde, som ikke efterlevede Kirkens standarder.

Vi har hørt udtrykket »Krage søger mage«. Man vælger

dem, man omgås, dem, som efterlever Kirkens standarder, og naturligvis kræver det, at man selv efterlever Kirkens standarder, og på den måde vil man, efter begivenhedernes naturlige forløb, få det privilegium at blive viet for tid og evighed i templet.

Fortsæt aktiviteterne i hjælpeorganisationerne; det er derfor vi har hjælpeorganisationerne, G. U. F. og Søndagsskolen, for at give vore unge mennesker lejlighed til at komme sammen, så de kan omgås dem, som efterlever Kirkens standarder — så de, når tiden kommer, og de er rede, kan drage til Herrens hus og blive beseglet for tid og evighed og åbne døren, som giver mulighed for at modtage ophøjelsens velsignelser i det celestiale rige.

Jeg vil gerne bære vidnesbyrd om, at dette er Jesu Kristi sande evangelium, det middel, hvormed man kan opnå disse ophøjelsens velsignelser, at det er Hans Kirke her på jorden, og at David O. McKay er Hans Profet og vor præsident for Hans Kirke på jorden — Guds rige. Jeg bærer dette vidnesbyrd for jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Månedens SPØRGSMÅL ?

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Betydningen af timelig og åndelig lov

Spørgsmål:

I det 29. afsnit af Lære og Pagter, fra vers 30 til slutningen, er der nogle udtalelser angående timelige og åndelige love, som ikke er helt klare for mig. For eksempel siger Herren i vers 34 og 35:

»Derfor, sandelig siger jeg jer, at alting er åndeligt for mig, og jeg har aldrig givet jer eller noget menneske eller menneskenes børn, ikke engang Adam, jeres fader, hvem jeg skabte, en lov, som var timelig.

Se, jeg gav ham hans frie vilje, og jeg gav ham befalinger, men de var ikke timelige, thi mine befalinger er åndelige; de er ikke naturlige eller timelige, ej heller kødelige eller sanselige«.

Vi beder Dem forklare meningen med denne udtalelse fra det 30. vers til slutningen af afsnittet.

Svar:

Den store forskel mellem vor Evige Fader og det dødelige menneske er den kendsgerning, at Han har nået fuldkommenhed, og for Ham er der intet timeligt. Selv det dødelige liv, som vi nu er i, og som for os har en begyndelse og en slutning, er for vor Evige Fader blot et nødvendigt trin i Hans evige plan til menneskets gavn. Vi fik det privilegium at komme her for at få erfaring, som er nødvendig for vor evige fremgang og fuldkommenhed. Alt hvad vi må gå igennem i dødeligheden, er en del af den guddommelige plan. Vi lærer, at der aldrig har været en begyndelse, og at der aldrig vil være nogen slutning. Det dødelige liv er blot et skridt på vejen til evig fremgang. Her er vi underkastet forandring. Vi kommer til denne verden som spæde, og vore legemer vokser under naturlige forhold til den fulde udvikling af de ånder, som besidder dem. Dødeligheden er derfor kun et skridt i vor evige tilstand. Vi ser, at næsten alting er underkastet forandring, og når vor dødelige rejse er forbi, vil vi gå videre, legemet vil gå i graven og ånden vende tilbage til åndeverdenen for at vente på opstandelsen. I opstandelsen vil ånden og legemet igen blive forenet for aldrig mere at skilles. Hvis vi har levet i trofast lydighed mod den guddommelige plan, som blev givet til Adam og blev givet videre ved Herrens retmæssigt kaldede tjenere, har vi forjættelsen om en strålende opstandelse. Og vi vil blive guder, ja, Guds sønner og døtre, med magt til til sidst at nå fuldkommenhed, herske over vore egne efterkommere og således lægge en grundvold af evig fremgang som vor Evige Faders sønner og døtre og blive fælles arvinger sammen med Jesus Kristus, vor Ældste Broder, som forløste os fra evig død ved at udgyde sit blod på korset.

Dette dødelige liv er givet os, for at vi kan blive oplært på rette måde og gennem frelsens plan blive opøvet, så vi kan blive værdige til virkelig at blive Guds sønner og døtre. Vor Evige Fader ville have, at hver sjæl skulle blive frelst, hvis det var muligt. Frelse er imidlertid baseret på fortjeneste og lydighed mod den guddommelige lov, og kan derfor kun opnås gennem overholdelse af guddommelige befalinger. Dødeligheden er en træningsskole. Det er her vi bliver prøvet for at se, om vi vil være sande mod vor Forløser og vor Evige Fader under de dødelige forhold, som møder os. Vi er lukket ude fra vor Evige Faders nærhed og er underkastet forskellige forhold, der hører til dødeligheden.

Blandt de lektier, som det ventes, at vi skal lære, er at vandre ved tro og ikke ved, hvad vi ser. Vi er ikke overladt

til at famle os frem og finde vor vej i fuldstændigt mørke. Evangeliets grundlæggende principper er blevet forkyndt fra begyndelsen, så at enhver, som vil, kan få guddommeligt lys og kundskab. En del af vor skoling er, at vi kan blive kendt med smerte, sygdom og skuffelser så vel som få de glæder, som dødeligheden tilbyder. Gennem denne dødelige skole får vi gennem erfaring mange lektier, som vi ikke kunne få på nogen anden måde. Det har aldrig været meningen, at livet her skulle være frit for slid, prøvelser og andre forhold. Alt dette forøger vor kundskab gennem erfaring, og dette var grunden til, at vi kom her til denne verden. Derfor skal dødeligheden betragtes som en læretid, hvad der altsammen er nødvendigt for vor evige fremgang og ophøjelse i vor Evige Faders rige.

Joseph Fielding Smith.

LAD OS PLANLÆGGE VORE LEKTIER

af *Kenneth W. Godfrey*

At tale meget og ikke nå nogen steder er det samme som at klatre op i et træ for at fange fisk.
(Gammelt kinesisk ordsprog)

Der fortælles i pædagogiske kredse en historie om en lille dreng, der gik i underskolen. Efterhånden som året gik, blev det øjensynligt, at denne dreng ikke badede regelmæssigt. Endelig blev problemet så slemt, at lærerinden sendte en seddel hjem med drengen, hvor hun anmodede moderen om at råde bod på det. Men til lærerindens forfærdelse så det næste dag ud til, at moderen ikke havde fulgt rådet. Da drengen kom ind i skolestuen, rakte han lærerinden en seddel .Hun foldede papiret ud og læste: »Johnny er ingen rose, lugt ikke til ham, lær ham at kende.«

Det er en velkendt sag, at man ikke kan give undervisning, uden at man har lært noget. Hvad der virkelig tæller er, at dette gøres. Metoder og fremgangsmåder er af underordnet betydning. Men rigtigt planlagte lektier påvirker ikke alene undervisningen, men lige så meget ens egen kundskab. Det er vort håb, at følgende forslag vil hjælpe læreren til selv at få større kundskab.

Allerførst må det erkendes, at organisering af en lektie ikke er noget kompliceret arbejde. Men det er langt mere kompliceret end blot at tage lektieheftet med til klassen og læse lektien op.

Ernest M. Ligon påpeger, at ved karakterdannelse er der fem trin i undervisningen. Det er fremvisning, repetition, forståelse, overbevisning og anvendelse. Altfor mange lærere viser eleverne materialet, og så forlader de klassen og tror, de har undervist dem. Fremsættelse af materialet er naturligvis vigtigt, men hvis læreren skal forandre eleven, så han reagerer positivt i den gode retning, må de andre trin i undervisningsprocessen følges.

Næst efter den rette fremsættelse af stoffet er det nødvendigt med regelmæssig gentagelse, hvis man skal lære noget af det. Dette trin i undervisningen vil blive tilstrækkelig fulgt, hvis læreren ofte gennemgår tidligere lektier. Særlige påmindelser fra uge til uge er også nyttige, hvis eleverne skal blive ved at huske de ting, der er lært.

Det tredie trin, forståelse, må afhænge af den enkelte elevs modenhed, erfaring, indsigt og skaberevne. Tilbagekobling hos eleverne ved hjælp af diskussioner vil hjælpe læreren til at afgøre, om eleverne virkelig har forstået lektien eller ej.

I det fjerde trin må eleven være fuldstændig indforstået med det, som læreren prøver på at lære ham.

Og til sidst, undervisningen er ikke komplet, med mindre lektien påvirker eleven i hans daglige liv. Ifølge ældste Paul H. Dunn og Cherie Parker kommer elevens indforståelse, når han spiller rollen som deltager og ikke som tilskuer, når han føler, at han lærer noget og ikke blot bliver underholdt, og når han bliver personligt engageret og ikke blot informeret.

Når lærerne planlægger lektier, bør de holde sig ovenstående punkter for øje. De bør udvikle en systematisk metode, så man kan nå de fem trin i undervisningen.

En formel for lektieplanlægning, som kan skrives på en lærers tommelfingernegl, kan kaldes »Hm, hm«-, »Hvorfor tale om det?«-, »For eksempel«- og »Hvad så?«-metoden.

Ved det første, eller »Hm, hm«-trinnet i lektieplanlægningen må læreren være klar over, at for at få succes, må han »varme« sine elever op. Medens læreren planlægger en lektie, skal han forestille sig sine elever siddende i deres stole, gabende og mumlende »Hm, hm«. Man skal aldrig forestille sig klassen ivrigt ventende med tilbageholdt åndedrag for at gribe budskabet. Læreren skal begive sig ind i lektien på en måde, som vil vække eller fange elevens interesse. Dette kan gøres ved at bruge en historie, et problem, en vittighed, en genstand eller et skriftsted. Richard Borden siger, at den første sætning i ens lektie »ligesom skurkene, der må bide i støvet i åbningsscenen i en western, må mase sig vej gennem tilhørernes begyndende apati.« Læreren må fyre op.

Under »Hvorfor tale om det?«-stadiet af lektieplanlægningen bør læreren forsøge at vise det berettigede i det materiale, lektien omfatter. Hvorfor skal eleverne bekymre sig om mormonerne i Kirtland, Mormon-Bataillonens march eller Abraham i Ur i Kaldæa? Hvilken værdi kan

en sådan kundskab have for dem i dag? Eleverne vil måske indrømme, at deres opmærksomhed blev vakt ved den første sætning eller indledning, men i lyset af den anden tanke, vil de måske spørge: »Hvorfor i det hele taget tale om dette emne?« Den anden afdeling af lektien må direkte imødegå denne indvending. Læreren må »bygge bro mellem elevens hjerte og det forhåndenværende emne«. En lærer skal ikke altid sige: »Vi studerer Mormons Bog, fordi det er hellig skrift.« Eleverne må bibringes den erkendelse, at skriften kan have betydning i deres liv i dag og kan hjælpe dem til at tilpasse sig livet og opnå en lykkeligere jordisk tilværelse så vel som ophøjelse i det kommende liv.

Det tredie trin ved lektieplanlægningen går ud fra, at læreren har introduceret sin lektie på en højst stimulerende måde og har bevist det berettigede i den lektie, han skal undervise i. Denne del henvender sig til den ubarmhjertige elev, som kræver: »For eksempel?« Læreren må være rede til at komme med eksempler og detaillerede oplysninger om det materiale, som skal behandles. Lærere bør huske, når de forbereder denne del af lektien, at eleverne først bør belæres om det, som de *skal* vide, dernæst hvad de *bør* vide, og endelig, hvis der er tid til det, hvad der ville være godt at vide.

Slutningen af en god lektie må have en pointe. Konklusionen bør være som en venlig afskedtagen. Den bør besvare spørgsmålet »Hvad så?« Hvis lektien har været om tiende, bør konklusionen være så godt udarbejdet, at ikke-tiendebetalende vil gå til biskoppen og betale deres tiende. Konklusionen bør stimulere eleverne til at slutte sig til, yde, stemme, skrive, leve eller elske. Blot at tale vil ikke føre til det ønskede mål.

Et gammelt kinesisk ordsprog siger: »At tale meget og ikke nå nogen steder er det samme som at klatre op i et træ for at fange fisk.« Eleven må bevæges til en positiv reaktion gennem lektien. Han bør, med Dr. Ligons ord, »anvende den i livet«. Når læreren har inspireret til dette, kan han smile og gå tilfreds hjem. (I en timestid, det vil sige — så bør han begynde at studere på næste uges lektie!)

For nogle år siden »faldt« forfatteren over ti regler, som lærere gør vel i at huske, når de forbereder deres lektier. I hovedsagen går de ud på følgende:

1. Jeg vil aldrig lære eleverne noget, som de vil være nødt til at få ud af hovedet igen — for eksempel en bestemt alder for jorden. Det vigtige er, at Gud skabte den.

2. Jeg vil lære at sige: »Det ved jeg ikke«. Dette gælder især, når man bliver spurgt om, hvor de ti stammer er eller lignende spørgsmål.

3. Jeg vil lære udenad og anvende Alma 37:11: »Disse hemmeligheder er endnu ikke blevet fuldstændig kundgjort for mig; derfor vil jeg ikke sige mere derom.« Ligeledes 2. Tim. 2:23: »Afvis de tåbelige og barnagtige stridsspørgsmål; du ved jo, de skaber ufred.«

4. Jeg vil lære udenad og anvende Alma 39:11: »... thi da de så din opførsel, ville de ikke tro mine ord.«

5. Jeg vil undervise i evangeliets første principper, ligegyldigt hvad emnet er.

6. Jeg vil prøve at forstå og undervise i princippet om fortsat åbenbaring.

7. Jeg vil prøve at inspirere eleverne med Kirkens verdensmission, og ikke fordunkle det store mål ved at lægge overdreven vægt på eller mistyde enkeltheder. Udfordringen er fremtiden! Dette mål bør ikke fordunkles ved at bruge for megen tid til at tale om »fortabelsens sønner«, »bjergenes toppe« eller »det udvalgte folk«.

8. Jeg vil prøve at undervise i de store befalinger, de mere tungtvejende sager så vel som lovens bogstav. Dette omfatter ting som f. eks. tolerance, uselviskhed, ydmyghed og broderkærlighed.

9. Jeg vil lære eleverne at slutte sig til dem, der søger lignende emner. Dette indbefatter ingen kompromisindstilling eller -overbevisning, men kun styrkelse af dem. Joseph Smith lærte os, at der findes nogen sandhed i alle kirker. Og uden tvivl findes der sandheder udenfor dem. Vi tror på, at vi skal anerkende sandheden, hvor vi end finder den. Vi bør derfor søge at samarbejde med dem, som i retfærdighed søger at anvende den sandhed de kender, og forsøge at fuldføre Herrens hensigter.

10. Jeg vil, hvad mit emne end er, undervise om Jesus Kristus, den Korsfæstede.

En ung mand foretog en tourné jorden rundt med et orkester. Efter at have spillet særlig godt for en arabisk sheik, fortælles det, at sheiken sagde, at han ville give medlemmerne af orkestret alle de penge, som deres instrumenter kunne rumme. Den unge mand sagde, og skrev senere en bog med samme titel: »Og der stod jeg med en piccolofløjte!«

Hvis en lærer vil bede nok, studere nok, og prøve hårdt nok, vil man aldrig finde ham stående foran sin klasse med en piccolofløjte. En lærers altoverskyggende formål kan udmærket udtrykkes med den hellige Frans af Assisis bøn:

Herre, gør mig til et redskab for din fred;
Hvor der er had, lad mig så kærlighed,
Hvor der er fornærmelse, tilgivelse,
Hvor der er tvivl, tro,
Hvor der er fortvivlelse, håb,
Hvor der er mørke, lys,
Hvor der er sorg, glæde.

Den, som har kundskab, tøjler sin tale, mand med forstand er koldblodig.

Selv dåren, der tier, gælder for viis, forstandig er den, der lukker sine læber.

Hvad hjælper penge i tåbens hånd til at købe ham visdom, når viddet mangler?

Kløgt er sin mand en livsens kilde, dårskab er dårers tugt.

Ypperlig tale er ej for dåre, end mindre da løgn for den, som er ædel.

At frikende skyldig og dømme uskyldig, begge dele er Herren en gru.

Seminar for lederne i den danske mission

Det første seminar for alle ledere i den danske mission afholdtes den 11. og 12. december 1965 i København under direktion af missionspræsident R. Earl Sorenson.

Der var i alt 71 af de ledende brødre fra hele missionen tilstede. Mødet blev officielt åbnet af præsident R. Earl Sorenson lørdag den 11. december kl. 13 i kirken på Priorvej. Efter denne indledning fik grenenes ledere lejlighed til at se Kirkens byggeprogram i den nordlige del af København, dette er under ledelse af broder Martin Dietsz fra Seattle, Washington. Der foretoges en kort, men interessant tur til byggegrunden.

Seminaret flyttede derefter fra byggegrunden til kirken på Amager. Her begyndte konferencens virkelige møderække. Mange emner blev fremsat og drøftet under ledelse af Præsident Sorenson og hans to lokale rådgivere, broder Tom Asmussen og broder Jørgen Ringheim. Blandt emnerne var følgende: Distriktspræsidenskabet som en arbejdsmæssig enhed; hvad et distriktsråd er, og grenspræsidenskabets betydning. Indenfor disse emner blev hver af deres funktioner og almindelige organisation meget grundigt drøftet. At holde Kirkens medlemmer på et højt åndeligt plan så vel som en stadig opbygning af en bedre moral blandt medlemmerne var også et emne, som blev diskuteret i forbindelse med ledelsen af grenene og distrikterne.

Kirkens financielle system, herunder betalingen af tiende og regnskabet for dette, blev fremsat af en lokal broder, som er bogholder. En anden interessant ting under seminaret var, da det aronske præstedømme blev diskuteret i forbindelse med Familie-Hjemme-aftenprogrammet, som netop er blevet præsenteret over hele missionen ved den sidste konference tillige med de ledsagende lektiehefter.

Ved slutningen af seminaret forklarede præsident Sorenson betydningen af at have et effektivt og gennemførligt program og forståelse af forbindelsen mellem missionærer og medlemmer over hele missionen. Hver enkelt er en missionær, og hvis vi arbejder sammen, kan vi udføre mere.

»Det var en vældig succes«, var præsident Sorensons kommentar. »En af brødrene fra Esbjerg havde netop overværet et politisk seminar i et parti han tilhører, og han sagde, at der var ingen sammenligning med vort, hverken med hensyn til planlægning, effektivitet, oplysning eller resultat.......... De hævdede alle, at det burde være en årlig begivenhed. De foreslog også, at der

Besøg i missionens trykkeri, Dalgas Boulevard 164

blev afholdt et lignende møde for *alle* organisationer i missionen«.

Hvilken vidunderlig måde at fremme Herrens værk på! Intet kan erstatte det, at vi lærer forpligtelser, er klare over vort ansvar, og derefter arbejder hånd i hånd med hinanden fra alle jordens ender. En sådan glæde at arbejde sammen for at kæmpe for det rette! —

Arrangementerne for konferencen var foretaget af de to rådgivere i missionspræsidentskabet, medens de lokale medlemmer af Hjælpeforeningen tog sig af maden. Da seminaret varede i to dage, var der arrangeret overnatning af deltagerne under ledelse af distriktspræsidenten for København distrikt, broder Orla Rasmussen.

G. W.

Seminar for missionspræsidenter

Den 1. og 2. december 1965 afholdtes i Genève i Schweiz et seminar for missionspræsidenterne og deres hustruer fra de vesteuropæiske missioner, under direktion af Generalautoriteter med ældste Howard W. Hunter af de Tolvs Råd i spidsen.

Sammen med ældste Hunter var ældste Theodore M. Burton, assisstent til de Tolvs Råd, som assisterer ældste Hunter ved ledelsen af missionerne, og biskop Victor L. Brown fra det Præsiderende Biskopråd.

Andre deltagere i seminaret var PBO-repræsentanter i de vesteuropæiske missioner, den juridiske afdeling og byggeafdelingen i Frankfurt, samt J. Thomas Fyans, leder af Kirkens oversættelsesafdeling, og Justus Ernst, som repræsenterer oversættelser i Europa.

Under det to-dages seminar blev der drøftet mange emner med hensyn til forandringer i Kirkens byggeprogram og anvendelsen af samordningsprogrammet ved oversættelsen og trykningen af Kirkens bøger og andre udgivelser i Europa. Indgående diskussioner førtes også om administrationen i missionerne og om proselytaktiviteter. De fleste af de vesteuropæiske missioner bruger for øjeblikket (altså i december måned) at forære Mormons Bog som julegave til medlemmer og til venner, som ikke er medlemmer.

Seminaret blev afholdt i Hotel du Rhone ved bredden af Rhone-floden og Genève-søen midt i de schweiziske Alper.

Som en del af seminaret blev der afholdt en middag og en fireside i den østfranske missionspræsidents hjem, hvor hver missionspræsident og hans hustru fortalte interessante ting om deres liv og oplevelser i deres respektive missioner.

Følgende missioner var repræsenteret ved seminaret ved deres præsidenter, som vist på billedet:

Stående, fra venstre til højre: Præsident og søster *Cecil E. Hart,* den franske mission; Præsident og søster *Dean A. Peterson,* den norske mission; Præsident og søster *Joseph T. Edmunds,* den fransk-belgiske mission; Præsident og søster *R. Earl Sorenson,* den danske mission; Præsident og søster *Alvin W. Fletcher,* den svenske mission; Præsident og søster *Dale R. Curtis,* den hollandske mission; Præsident og søster *J. Malcom Asplund,* den finske mission; ældste *Albert Pugsley,* pressechef, den østfranske mission; *Justus Ernst,* repræsentant for de europæiske oversættelser.

Siddende, fra venstre til højre: *Henry G. Tempest* fra PBO; *Biskop Brown,* fra det Præsiderende Biskopråd; ældste og søster *Theodore M. Burton;* ældste og søster *Howard W. Hunter;* Præsident og søster *A. James Martin,* den østfranske mission; *J. Thomas Fyans,* leder af Kirkens oversættelsesafdeling.

(Fra *Deseret News*).

I 1873 fik Missionen et meget kærkomment besøg af sin første præsident, ældste Erastus Snow, som havde forladt Danmark 21 år i forvejen. Han var ledsaget af sin søn Erastus W. Snow. Der var sket store forandringer i de sidste 21 år. Præsident Snow kendte sikkert ikke mange af Kirkens medlemmer, da en meget stor del af disse fra årene 1850–1852 var emigreret og andre var afgået ved døden. Men han gik utvivlsomt i tankerne tilbage til hine dage, pionerdage i ordets mest barske betydning. Han glædede sig utvivlsomt over den store fremgang trods emigrationen. Der fandtes nu over 2000 medlemmer.

Kirken skrider stadig fremad. Forkyndelsen af evangeliet var den vigtigste opgave for missionærerne. Efterhånden som grenene blev mere og mere permanente, indså lederne nødvendigheden af at organisere forskellige hjælpeorganisationer, som det var blevet gjort i Zion. Efter indbydelse mødte en stor skare søstre op i København den 20. november 1879. Til stede var missionspræsident Niels Wilhelmsen, konferencepræsident Carl C. Asmussen, grenspræsident Andrew Jenson. Mødet fandt sted i lokalet i St. Regnegade, og hensigten med mødet blev forklaret søstrene. Københavns kvindelige Hjælpeforening blev derefter organiseret med Johanna Christina Nordstrøm som præsidentinde og som hendes rådgivere Christine Holm og Annette Sofia Andersen. Anna Elizabeth Nielsen og Christine Nielsen blev sekretærer og Inger Marie Jensen kassererske. Efter organiseringen blev der holdt regelmæssige møder to gange om måneden. Her vil vi også med taknemmelighed tænke på disse gode søstre, som alle forlængst er gået på den anden side. Med beredvillighed påtog de sig ansvaret på præstedømmets opfordring. Her blev spiren lagt til en vidunderlig organisation, som har udøvet meget godt i København Gren gennem de nu snart mange år. Mange er de søstre, som har haft deres gang her, både unge og ældre. Mange opgaver er blevet løst af disse søstre, som arbejdede energisk med på opbygningen af Guds rige. Mange er de søstre, som kan bære glade vidnesbyrd om dagene i

Kvindelig Hjælpeforening, hvor kærlighedens, samdrægtighedens og fællesskabets ånd rådede og råder. Mange barmhjertighedsgerninger er blevet udøvet her, mange små tegn på venskab er ligeledes blevet ydet. Søstrene, som har været medlemmer af denne organisation, har mange minder, og ofte har de sammen vandret i dette skønne land, som vi kalder »Mindernes Land«. I mange år mødtes søstrene med brødrene i formødet, hvorefter de gik til deres eget møde. Mand og hustru kom ofte sammen og skabte derved en vis fællesskabsfølelse.

Den kvindelige Hjælpeforening i København har bestået uafbrudt siden ovenstående år 1879. Nu er der ganske vist flere foreninger, men ånden, arbejdet og kærligheden til hverandre er de samme. Lektierne er måske endda bedre i dag end nogensinde før. Der undervises nu i evangeliet, litteratur og sociale forhold, altsammen for at berige søstrene i deres eget liv og i deres hjemmeliv.

En ugestid senere blev den første ungdomsforening organiseret, også i København. Det skete den 29. november 1879, og følgende brødre blev indsat som den første bestyrelse: Andrew Jenson, præsident med Gustaf Petersen og Frederik Andersen som rådgivere. Chr. A. F. Orlob og Søren C. Jensen virkede henholdsvis som sekretær og kasserer. Andrew Jenson var missionær og virkede senere som missionspræsident og Kirkens assisterende historiker. Her var så begyndelsen lagt til en anden organisation, som har beredt mangen ung og for den sags skyld også ældre mange oprigtige og dybe glæder. Vi mindes også med ærbødighed disse unge mænd, som ligeledes alle er gået bort, men deres navne lever stadig. Hvor mangen en dejlig aften har grenenes medlemmer og alle andre grenes medlemmer ikke tilbragt i G. U. F.? Mange lødige programmer og skuespil er blevet fremvist, ikke mindst under den anden verdenskrigs tunge år. På samme måde som i Kvindelig Hjælpeforening er der også her stiftet venskaber for livet, og mange unge har fundet hinanden i denne organisation og har stiftet hjem, og mange af disse hjem er blevet mønstergyldige forbilleder på et smukt og harmonisk ægteskab blandt sidste dages hellige.

I efteråret 1870 blev den første søndagsskole i Missionen organiseret i København. Den blev organiseret efter samme principper som søndagsskolerne i Zion med en forstander og to rådgivere. Skolen var inddelt i klasser med 6–8 elever i hver. Senere blev lignende skoler organiseret overalt i de større grene, og denne organisation var også en stor hjælp i missionærernes arbejde. Søndagsskolen var og er stadig en dejlig organisation. Især er der vel intet så dejligt som at se de små børn i al deres uskyld, dem, om hvem Frelseren sagde: »Uden I bliver som små børn kan I ikke indkomme i Guds rige.« Når vi taler om søndagsskolen, er der mange, der med glæde og måske også en lille smule vemod mindes søndagsskolens julefester derhjemme i grenen.

Kirkens 50 års jubilæum fejres

Den 6. april 1880 fejrede Kirken sin 50-årige beståen i alle lande, hvor Kirken fandtes. Store festligheder blev afholdt i Salt Lake City, hvor Kirkens ledere talte og de hellige frydede sig over de 50 års fremgang.

I en ledende artikel skrevet af præsident Niels Wilhelmsen og med overskriften »Kirkens Jubelaar« opfordrer denne Kirkens medlemmer i Danmark til at højtideligholde jubilæet. Vi aftrykker artiklen i sin helhed og med den gamle retskrivning:

»Den 6te April 1880 vil blive den halvtredsindstyvende Aarsdag for Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages-Hellige. Dette er altsaa et Jubelaar. Vi tro, at en saa betydningsfuld Lejlighed skulle erindres paa en passende Maade af de Hellige i hele Verden.

Under dette halve hundrede Aar af Kirkens Tilværelse i denne sidste Uddeling, har Gud været sine Løfter tro. Endskjøndt Ondskabets og Forfølgelsens Bølger have raset mod hans Folk, ligesom et oprørt Hav, har hans almægtige Haand bragt dem lykkelige igjennem alle Farer, og han har været deres Beskytter mod enhver Fjende.

De Hellige kunne ikke paa nogen mere passende Maade tilkjendegive, at de forstaa at sætte Pris paa Guds Godhed

og Velsignelser, som saa rigeligt have tilflydt dem, end ved at samle dem tilsammen, tale til hans Pris og udgyde deres taknemmelige hjærter i Bøn til Gud.

Det er vort Ønske, at der overalt i denne Mission, hvorsomhelst der er en organiseret Gren af Kirken, ja selv hvor der ikke er nogen Organisation, men hvor der dog er nogle Hellige, om end kun faa, skulle afholdes en Forsamling den førstkommende 6te April, i den nævnte Hensigt. I Betragtning af Folkets Omstændigheder, vil Aftenen i Almindelighed være den bedste Tid for en saadan Sammenkomst, men, hvor det uden synderlig Ulempe kan lade sig gjøre, have vi naturligvis Intet imod, at de blive afholdte om Dagen.

Paa denne Dag, ville Guds Folk i Zion samle dem tilsammen til Konference i Salt Lake City. Lad de Hellige overalt i denne Mission forene dem med disse og alle Trofaste i at højtideligholde den halvtredsindstyvende Aarsdag for Kirkens Organisation ved at takke Gud for hans udgydte Velsignelser og bede for hans Riges bestandige Fremgang.«

I overensstemmelse med disse instruktioner blev der overalt i Missionens større grene afholdt fester til minde om evangeliets gengivelse. I København mødtes medlemmerne i deres rummelige sal den 6. april, som faldt på en torsdag. Præsident Niels Wilhelmsen gav følgende beskrivelse af mødet i København den dag:

»Søstrene i Kvindelig Hjælpeforening havde dekoreret mødesalen meget smagfuldt, og da klokken var halv ni var salen fyldt til trængsel med medlemmer og undersøgere. Efter sang og bøn læste Andrew Jenson et digt, der var affattet af ham selv for lejligheden. Derefter talte han til forsamlingen om Kirkens historie og viste på tydelig og klar måde, hvorledes Herren havde våget over sin Kirke og sit folk fra begyndelsen, og at Kirken i disse 50 år var vokset fra seks medlemmer til 200.000; han påviste også, hvorledes Herren på mirakuløs vis havde hjulpet og værnet om sine hellige gennem forfølgelser, fattigdom og elendighed. Præsident Hans Funk, præsident Carl C. Asmussen og jeg talte derefter til forsamlingen, og vi bar alle kraftige vidnesbyrd om evangeliets sandhed under Helligåndens inspiration. Hvert eneste hjerte fry-

dede sig ved at tænke på Herrens store godhed mod sine børn. Dette møde vil længe huskes af dem, der var tilstede.«

Andrew Jensons digt i anledning af jubilæet følger hermed:

Mens Mørket indhyllede Folket paa Jord
Og Striden om Gudsfrygt var bleven saa stor,
Mens Folkenes Præster i Virvar gik frem
Og lærte, skjøndt Sandhed var fremmed for dem,
Da var der en Yngling, som troede paa
At bede til Herren i Haab om at faa
Den sande Oplysning og Kundskab om Gud,
Hvorfor han i Skoven alene gik ud.
Paa bøjede Knæ han opløfted' sin Røst
Og bad saa oprigtig om Visdom og Trøst.
Strax Satan var rede og tasted' ham an
Med Helvedes Magter det bedste han kan.
Men som han laa bunden og næsten forsagt,
Et Lys saas paa Himlen – han atter fik Magt,
Han strax blev befriet fra Fjenden saa grum,
Og himmelske Væsner tilsyne da kom,
Ja Faderen selv og hans Søn i stor Glands
Tiltalte ham venlig, og Joseph ved Sands
Gjentager sin Bøn til sin Skaber og Gud,
Og faar den besvaret med himmelske Bud.
Thi Jesus ham sagde, at Folket paa Jord
Var' alle afvegne fra Sandhedens Ord,
Samt at de gik frem paa Fortabelsens Vej
Og Midlet til Frelse det kjendte de ej.
Men Joseph fik Løfte, at hvis han var tro
Da skulde hans Hjerte saa Himmelens Ro,
Og han skulde blive et Redskab med Magt
Til snart at oprette den evige Pagt.
Glad Joseph gik hjem, thi han følte sig fri
Fra Mørket og Striden, som før han var i;
Strax vidned' han modig om hvad her var skeet,
Hvorfor han blev ofte forfulgt og udleet,
Men som han en Aften begav sig til Ro

Og søgte sin Gud i stor Tillid og Tro,
Da kommer Moroni fra Himmelen ned
Og bringer fra Herren endmere Besked.
Hin hellige Engel Oplysning ham gav
Om gamle Optegnelser lagt' i en Grav,
Der indeholdt Læren om sand Tro paa Gud
Samt Fylden af Sandhedens frelsende Bud.
Da Joseph den næste Dags Morgen stod op
Han vandrede strax til den gamle Højs Top,
Som kaldtes Cumorah; der Englen ham bød,
Og Joseph, som altid var villig, adlød.
Her fandt han da Stedet, hvor Pladerne laa,
Han løftede Stenen og tydelig saa
De hellige Skrifter med Urim og mer,
Som fordum nedgroves i Tro af Guds Ser.
Guds Engel Moroni nu atter staar frem
Og byder, at Joseph ej tager det hjem,
Thi han skulde vente endnu nogle Aar
Mens mere Oplysning fra Herren han faar.
Han atter var lydig. Aar fire hengik –
Og da han omsider Optegnelsen fik
Med Urim og Thumim samt Engelens Bud
Om strengt at adlyde og elske sin Gud.
Nu Prøver blev mange, thi Satan var vred
Og ophidsed' Folk til at gjøre Fortræd,
De Joseph forfulgte paa Land og i By
Tilsidst fra sit Hjem han i Hast maatte fly.
Men Herren var med ham og ledte ham hen
Til Floden Susquehannah; her fandt han et Hjem
Og Venner, hvis Tillid og Hjerter han vandt,
Blandt Andre her Cowdery med ham sig forbandt.
Her strax han begyndte den Gjerning saa stor,
Der siden ham gjorde navnkundig paa Jord;
Han her oversatte Guds Ord rent og klart
Som laa i Cumorah saalænge bevar't.
I Aarene tvende han stadig vedblev,
Og som han dikterede, Cowdery nedskrev;
Tilsidst blev de færdig og Mormons Bogs Ord

Blev trykt og udspredtes blandt Folket paa Jord.
Til Vidnerne trende fra Himlen Guds Røst
Kundgjorde, til Tusinders Glæde og Trøst,
At Bogen var oversat ganske korrekt
Og de skulde vidne derom uden Frygt.
Nu var Evangeliet atter gjenbragt,
Men hvem skulde lære om Sandhedens Pagt;
Thi Præstedømsmagten ej fandtes paa Jord,
Med Ret kunde Ingen forkynde Guds Ord.
Johannes den Døber derfor kommer frem
Til Joseph og Cowdery og giver til dem,
Ved Hænders Paalæggelse, Magten fra Gud
Til frit at forkynde det frelsende Bud.
Og Peter, Johannes og Jakob steg ned
Som Jesu Apostle til Joseph i Fred
Og gav til ham Himmelens Nøgler og Magt,
Som tilhører Herrens den evige Pagt.
I Byen Fayette, betragt nu hvad sker,
Der Kirken grundlagdes ved Joseph den Ser
Med Medlemmer der, der saa glade og fro
Forsamlede vare i Bøn og i Tro.
Et halvt hundred' Aar er henrunden idag
Fra Tiden, da disse begyndte den Sag,
Hvortil vi os klynge med Glæde saa stor –
En Gaade for Alle, som ikke det tror.
Man har os saa ofte mishandlet og flaaet,
Men indtil idag vi dog mandigt har staaet;
Vel dræbte man Joseph og Hundreder fler,
Men alt dette fremmede Sagen kun mer.
Man jog os fra Kirtland, fra Jackson og Clay,
Man myrdede Mange i Caldwell og Ray;
Tilsidst fra Missouri de dreve os ud
Fordi vi ej vilde fornægte vor Gud.
Vi byggede Nauvoo saa yndig og skjøn
Oprejste et Tempel for Herren Guds Søn,
Men herfra man jog os i Ørkenen hen,
Da rejste vi sorgfuld' til Bjergenes Gjem.
Hin Rejse var møjsom, besværlig og lang

Og Hundreder døde af Mangel og Trang.
Med Graad vi begrov vore Kvinder og Børn
Og Venner i Ørken blandt Stene og Tjørn.
Men nu er vi stærke i Bjergenes Skjød,
Og didhen vi samles, som Herren os bød,
Vi frygte ej Nogen, thi Gud er med os;
Han styrer vor Gang, vore Fjender til Trods.
Fra Zion snart Vælde og Herredom stor
Vil strække sig ud over hele vor Jord,
Og Jesus som Konge i Zion vil bo,
Da skulle de Hellige leve i Ro.
Kjøbenhavn d. 6te April 1880.

Andrew Jenson.

Nu begyndte så den halvtreds års periode. De hellige var glade og lykkelige i jubilæumsåret. Arbejdet skred stadig fremad, og året bragte 500 sjæle ind i Kirken, men emigrationen var også stor, idet 279 rejste til Zion.

Poesi og digtere blandt Kirkens medlemmer i Danmark

Gennem årene har der – som man kunne vente – været flere af Kirkens medlemmer i Danmark, som har hengivet sig til poesiens og salmedigtningens skønne kunst. Særlig i begyndelsen blev denne poetiske åre opladt. De således begavede fik stærke impulser gennem deres nye opdagelse af sandheder, som de ikke havde skænket nogen særlig tanke før. De hentede inspiration fra selve evangeliet og ikke mindst fra begrebet Zion og de helliges indsamling. Mange af Kirkens medlemmer havde levet under meget fattige forhold, og missionærernes forkyndelse om Zion, det forjættede land,og de store muligheder, der fandtes der for eget hjem og egen jord appellerede stærkt til medlemmerne. Ganske naturligt kredsede mange af de nyomvendtes sange om Zion og længselen derefter. Allerede efter et par års forløb blev der udgivet en lille salmebog, som blev benyttet til gudstjenesten. Og mange sange tolkede her de helliges glæde ved den nyfundne sand-

Hjælpe-foreningen

Kære søstre!

Det sker vel ind imellem for os allesammen, at vi undrer os over »alle de prøvelser og vanskeligheder«, vi bliver udsat for. Måske knurrer vi lidt, måske er vi tilbøjelige til at blive bitre, når vi synes, at andre »har det så godt«, medens vi hele tiden skal kæmpe os frem. Det er imidlertid sådan, at taget på rette måder vil de erfaringer, vi høster, vise sig at være til velsignelse for os. Vor Første Præsidentinde, Belle S. Spafford, holdt den 29. september 1965 ved Hjælpeforeningens årlige generalkonferences hovedmøde en tale, som hun havde givet titlen: »ERFARINGENS VELSIGNELSER«. Vi bringer den her i uddrag, idet vi tror, der er ting i den, som vil være godt for os at skrive os bag øret.

Kirkens Historie indeholder mange beretninger om de prøvelser og vanskeligheder, der kom på profeten Joseph Smith's vej — han, som var udvalgt af Herren til at åbne denne uddeling. Men måske er der ingen beretning, der tydeligere viser, hvad profeten måtte udholde, end den om hans fangenskab i Liberty fængslet, hvor han med sin fine, følsomme natur måtte finde sig i en masse nedværdigelser.

Ud af sine trængsler påkaldte han Gud med tryglende alvor:

»O Gud, hvor er du? Og hvor er paulunet, der dækker dit skjul? Hvor længe skal din hånd holdes tilbage og dit øje ...... skue ned fra de evige himle på den uret, som vederfares dit folk og dine tjenere, og dine øren gennemtrænges af deres råb? O Herre, ... udræk din hånd .... lad dit hjerte forbarme sig og dit indre røres af medlidenhed med os ....«

Og Gud besvarede profetens råb og sagde:

»Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik, og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje .... Om du bliver kaldet til at gennemgå trængsel, om du er i fare blandt falske brødre,om du er i fare blandt røvere, om du er i fare til lands og til vands; om du anklages for alle mulige falske beskyldninger, om dine fjender overfalder dig og river dig bort fra din fader og moder og dine brødre og søstre; om dine fjender med draget sværd river dig bort fra din hustrus barm og fra dine børn ....; om du bliver kastet ned i hulen eller falder i morderes hænder, og der fældes dødsdom over dig .... om heftige vinde bliver dine fjender; om himlen overdækkes med tæt mørke; om alle elementerne forener sig for at spærre dig din vej; og fremfor alt, om helvedes gab åbner sig vidt for at opsluge dig, da skal du vide, min søn, at *alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste* (fremhævet af os. I. R.).

(Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 155-156, 169).

Dette får os til at spørge: »Hvad er det i grunden for noget, dette som Herren kaldte erfaring, og hvilke værdier findes deri, ikke blot for profeten, men for alle vor Faders børn?«

Jeg tror, at erfaring er den virkelige gennemlevelse af en eller flere begivenheder; det er en personlig glæde eller lidelse, som direkte påvirker ens følelser, ens dømmekraft og ens karakter. Man har forklaret erfaring som »Livets største læremester, menneskets sikre kundskabskilde«.

Sidste Dages Hellige ved, at jordelivet er en prøvestand for Faderens børn; at vi alle møder både behagelige oplevelser og vanskeligheder, at enhver vil blive prøvet gennem sit livs erfaringer, og at vor karakter og de resultater, vi har opnået, vil blive målt efter, hvorledes vi har bestået vore prøvelser.

I Lære og Pagter 136:31 står der: »Mit folk må prøves i alle ting, at de kan beredes til at modtage den herlighed, som jeg har beredt dem, nemlig Zions herlighed, og den, som ikke kan tåle revselse er ikke mit rige værd«.

Det er sandelig ikke det, der kommer til os gennem erfaringerne, der tæller, men det er den måde, vi tager vanskelighederne på. Over for det onde i livet ligger ens største styrke i et fast, urokkeligt vidnesbyrd om Evangeliet, og i kundskaben om Guds store plan for livet og frelsen. Denne kundskab gør det muligt for os at bestemme livets sande værdier og stræbe efter det, som har evigheds værdi. Livets ofre, vanskeligheder, prøvelser, små eller store, ses da i deres sande perspektiv, man hæves over dem og hjælpes fremad. Vidnesbyrdet kommer, når man søger det: ved at studere Herrens ord og vilje, som givet os gennem profeterne; det kommer gennem bøn, gennem samvær med de hellige, gennem aktivitet i Kirken og gennem lydighed mod Guds bud.

Styrke til at modstå det onde får vi ved at søge Herrens råd, som det gives i de hellige skrifter. Herrens råd og styrke står altid til rådighed i dem. Sandt er det, at skrifterne taler til os som et hele, som Hans Kirke, men de taler også enkeltvis, hvis vi bare vil lade dem gøre det; men vi må være fortrolig med dem, tro fuldt og fast på dem og anvende den guddommelige visdom på vore personlige problemer og forhold.

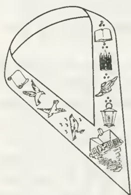
Siger de ikke til den, som sørger: »Salige er de, som sørger, thi de skal husvales«? Til den, som frygter for tidernes forvirring, siger de: »Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod dig, thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd«. *(L. og P. 6:34).*

Til en, som skal tage en vanskelig, vidtrækkende beslutning gives dette vise råd: »Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte

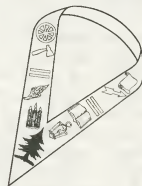
brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt«. — L. og P. 9:8. — Den kvinde er i sandhed klog, som væbner sig til at møde de forskellige ting i livet med kundskab fra skrifterne.

Inspireret vejledning og øget styrke fås gennem bøn. Herren indbyder os nådigt til at lægge vore byrder for Hans fødder. I Alma 37:37 rådes vi: »Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode«. Disse ord er ikke af mennesker, de er Herrens ord til Hans elskede børn — til dig og mig. Vi ved, at i ingen af livets vanskeligheder står vi alene. Vi ved, at vi må prøves, hvis jordelivet skal opfylde sin hensigt. Vi ser sandheden og visdommen i Herrens ord, da Han sagde disse milde ord til profeten Joseph Smith: »....du skal vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste«. Sidste Dages Helliges mødre, som er lydige mod Guds bud, kan altid finde trøst i følgende herlige løfte fra Herren, hvad enten deres vej går gennem grønne enge eller over stenede veje: »Og nu, sandelig siger jeg jer, og hvad jeg siger til en, siger jeg til alle: Vær ved godt mod, børnlille, thi jeg er midt iblandt jer og har ikke forladt jer«. *(L. og P. 61:36).*

Venlig hilsen sender *Hovedbestyrelsen.*

PRIMARY

Den 16. december afholdt København Søndre og Centrums Primary julefest. Der var ca. 50 børn og lige så mange voksne tilstede.

Festen blev afholdt i den sande julens ånd, og jeg ville ønske, at den ånd, der var tilstede, altid måtte være hos enhver sidste dages hellig, ja, måtte julens ånd altid være hos enhver, der underviser Hans børn i Hans evangelium, da ved jeg, at Guds velsignelser vil ikke udeblive. Jeg er min himmelske Fader taknemmelig for, at Han kaldte mig til at undervise nogle af sine børn, og vi i Primary har et ønske for året 1966: Kære sidste dages hellige forældre, send jeres børn til Primary, vi giver dem det bedste, der findes, Guds sande evangelium.

Juleprogrammet bød på mange dejlige ting, mange flittige hænder var medvirkende til, at festen blev så vellykket som den blev. Grenspræsidenten for Søndre Gren, broder Vagn Røder, bød velkommen med en kort, men dejlig tale, der havde bud både til voksne og børn. Derefter sang alle »Julen har bragt« og broder Neumann Johansen indledte med bøn.

De børn, der ikke var med i julespillet, sang »Glade jul« og »Juletræet med sit pynt«, derefter fortalte søster Olsson om sin barndoms jul, den formede sig lidt anderledes end børns jul 1965, men de unge på omkring 40 nikkede genkendende til en del af det, hun fortalte. Så sang to af vore søstre »O, Bethlehem, du lille by«, selv følte jeg det, som om jeg var i Bethlehem.

Grenspræsidenten for Centrum Gren, broder Bent Lindhardt, læste jule-evangeliet, hvorefter broder Dallas Andersen med sin dejlige stemme sang »Fryd dig, o, jord«. Så endelig kunne det dejlige, gamle julespil begynde, Scenen var lavet som en stald med halm og det hele, og i vuggen lå et levende barn, børnene var meget optaget af stykket, og aldrig vil jeg glemme det udtryk, Josef og Maria havde, når de så på barnet. Det var en vidunderlig oplevelse, som jeg kunne ønske mange flere havde haft lejlighed til at overvære.

Søster Olsson takkede enhver, der havde medvirket til, at denne aften var blevet det den blev, en glædesaften. Til slut sang hele forsamlingen »Dejlig er jorden«. Aftenens musik blev leveret af broder Kaj Krammer.

Efter underholdningen var der forfriskninger, gratis til børnene, hvorimod de voksne kunne købe det; forfriskningerne blev velsignet af broder Helge Thorsteinsson. Vi havde lavet en lille bazar, som gav et pænt overskud, den dækkede vore udgifter, og dog kunne vi aflevere et overskud til broder Røder. Der er megen glæde og taknemmelighed i mit sind over godt samarbejde i Primary.

Mary Olsson,
Præsidentinde for Primary i Centrum og Søndre Gren.

Planlægning af efterforskningen

Et efterforskningsprogram må, ligesom enhver anden bygning, have et godt planlagt fundament. Altfor mange begyndergenealoger farer lige ind i efterforskning af optegnelser på fjerne opbevaringssteder uden tanke for, hvorfor sådanne efterforskninger udføres. Det bør altid erindres, at der er en grund til alt, hvad der bliver udført under navnet god genealogi. Enhver efterforskning bør have et formål og være resultatet af et forudfattet program. Den form for grundarbejde, som går forud for virkeligt efterforskningsarbejde, vil have en vigtig indflydelse på efterforskningens succes.

At skaffe sig landkort og studere historien, der knytter sig til tidspunktet og stedet for det pågældende efterforskningsproblem, må komme før det virkelige efterforskningsarbejde i skriftlige kilder. At finde ud af de virkelige problemer på anetavlen og fastsættelse af den måde man vil tage fat på, er vigtige forløbere for efterforskningsarbejdet.

Efterforskningsmetoden kræver, at man tager undersøgelse af alle hjælpekilder i betragtning ved efterforskningsprogrammet. For at man kan følge denne regel, er det nødvendigt at blive bekendt med, hvilke optegnelser der er tilgængelige for det tidspunkt og det sted, der vedrører det pågældende problem. At nærme sig et dansk anetavleproblem i 1700-tallet vil være fuldstændig forskelligt fra et problem, der kræver efterforskning i optegnelserne fra de østlige stater i Amerika i 1850-erne. Ligesom tiden og stedet for problemet skifter, må også den måde man nærmer sig problemet på forandre sig, thi ligesom tiden og stedet skifter, forandrer formen for og udstrækningen af de »tilgængelige« optegnelser sig. Det er derfor ganske øjensynligt, at en del af det grundlæggende arbejde, der er nødvendigt for at efterforskningen skal lykkes, er at lære at kende alle de optegnelser, der er tilgængelige for tidspunktet og stedet for problemet. Måske er de to ord, der bruges hyppigst ved genealogisk efterforskning, ordene »tid« og »sted«. Vi vil i senere artikler komme nærmere ind på betydningen af disse ord, og hvorfor de er så vigtige.

Den efterforskningsmetode, der kræves i dag, kan i sammendrag siges at stille følgende krav:

1. En mere lærd og videnskabelig indstilling til efterforskningen, og at man er klar over værdien og vurderingen af skriftlige beviser.
2. Interesse for de *direkte aner* og de personer, som man kan bevise, at man virkelig er beslægtiget med.
3. At gå bort fra den skik at »samle navne« og i stedet lægge stærkere vægt på korrekte og komplette optegnelser om forfædrene.
4. At stræbe efter KVALITET i stedet for KVANTITET.
5. Villighed til at acceptere beviser, der er kommet frem i lyset ved korrekte efterforskningsmetoder, selv om sådanne beviser går imod familietradition.
6. En godt planlagt efterforskningskampagne, baseret på forståelse af, hvilke optegnelser der er tilgængelige for tidspunktet og stedet for det pågældende efterforskningsproblem.
7. Efterforskning i ALLE tilgængelige optegnelser.
8. Klog anvendelse af trykte optegnelser, som nødvendiggør brugen af originale optegnelser til at understøtte og bevise de oplysninger, der findes i sådanne trykte historier og genealogier.

BEVISKÆDE

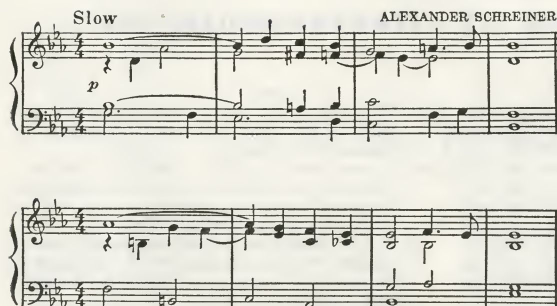
Opbygningen af en anetavle kan sammenlignes med opbygningen af en kæde, hvor hvert led er baseret på og styrkes ved mængden af de beviser, der er skaffet. Ved opbygningen af en beviskæde har hver enkelt kendsgerning sin del.

Et interessant klasseeksperiment vil være at få en af klassens medlemmer til at bevise sin afstamning ved skriftligt bevis. Ofte vil en fødsels- eller dåbsattest og forældrenes vielsesattest være det eneste bevis, der kan skaffes til at understøtte kendsgerningen om afstamningen, medens en omhyggelig gransken af beviset viser, at der ikke er nogen forbindelse mellem de to optegnelser. Den kendsgerning, at på en bestemt dato blev et barn født, og på en anden dato blev et par viet, betyder meget lidt i retning af at forbinde de to begivenheder med hinanden. Personligt kendskab til, at de to begivenheder havde forbindelse med hinanden, skaffer det »forbindende« bevis, der er nødvendigt for at kæde de to begivenheder sammen. Denne forbindende form for bevis, som kan give et vink eller vise forbindelse mellem to kendsgerninger, er af særlig betydning. Den logiske slutning, som kan findes i visse optegnelser, viser måske, at der kan foretages yderligere undersøgelser i andre særlige former for oplysningskilder.

(Fra *Genealogical Research Standards* af Derek Harland, 1963).

Søndagsskolen

Nadververs for februar og marts:
»Jesus sagde: Dette er mit legeme, som gives for jer, gør dette til ihukommelse af mig.« (Luk. 22:19).

Søndagsskolesang for februar:
»Om glæder end betegned«. (Nr. 214 i den blå sangbog). *Denne sang, som har tilknytning til Familie-Hjemmeaftenprogrammet, bør synges med liv og glæde, ikke for langsomt.*

Søndagsskolesang for marts:
»Benyt de lyse dage«. (Nr. 197 i den blå sangbog).

GØR HVAD ER RET!

Vi har i den forløbne måned som øvelsessang sunget nr. 78: »Gør hvad er ret« — og jeg håber, at vi alle rigtig har lagt mærke til ordene i denne dejlige formaningens og opmuntringens sang —? Erindrer I endnu det første vers? »Gør hvad er ret, snart dag det vil blive! sejre vil lysets og frihedens sag! Engle i stilhed stedse opskrive hvad vi har gjort — hver eneste dag. Gør hvad er ret, lad så følgerne komme! svigt ej i kampen for friheds idræt, modig gå fremad til prøven er omme, Gud dig beskærmer, gør derfor kun ret!«

Det er vidunderlige ord, sande ord, virkelig noget, som man kan tage til efterretning — og ikke nok med det, at man kan tage det til efterretning, men vi kan alle prøve på at efterleve dem, — undskyld, kære søskende, der skrev jeg forkert, jeg skrev »prøve på at efterleve dem« — det var nu ikke helt korrekt skrevet, for det kunne jo forlene en svag sjæl til at tro, at det var nok, når blot han *prøvede* på at efterleve dem, og når han så ikke syntes, at det gav noget resultat, ja, så havde han jo altid den undskyldning at kunne sige: »Jeg har skam prøvet!« — der skulle selvfølgelig stå: »Lad os *alle* efterleve disse ord hver eneste dag«. Lagde du rigtig mærke til, at der stod: »Engle i stilhed stedse opskrive, hvad vi har gjort — hver eneste dag«?

Jeg tror nok, at man ved nøje gennemgang af denne sang linie for linie, ord for ord, må gøre sig visse tanker — måske endda revidere sin opfattelse på visse punkter, — for ganske ærlig, gør vi hvad er ret hver eneste dag?

Nu ved jeg godt, at mange vil sige, at vi jo ikke er fuldkomne, vi kan ikke andet end have fejl, vi er jo kun mennesker o. s. v., men har vi lov til at give os selv alle disse undskyldninger — har vi lov til at svigte i vort kald — og mange gange svare med en lidt skarp bemærkning om at »det bliver jo mit ansvar« eller »det tager jeg ansvaret for«? For hvor langt rækker denne, ja, lad os blot være ærlige, misbrugte sætning, at det tager jeg ansvaret for?

Vi ved jo alle, at vi har vor handlefrihed, at der ikke er noget, der hedder neutrale, denne »bløde mellemvare« eksisterer ikke i vor Kirke, det er et enten for eller imod — et ja eller et nej!

Jeg ved godt, at denne skrivemåde kan opfattes som værende af en hård og militaristisk art, men sådan er den ikke ment, jeg vil blot gerne, at alle vi, der har et *ansvar* i Søndagsskolen, og det har jo alle, som kommer for at give eller modtage Guds ord, at vi hver og een vil forstå vigtigheden af vort kald — at vi vil forstå, at det ikke er nok blot at sige: »Det tager jeg ansvaret for«.

Når en given instruks, eller meddelelse tilgår, og man da laver denne om, eller helt udelader den, med eller uden sin grenspræsidents billigelse — da er der noget, der

halter, og som må laves om, som må føres ind i de rette baner. Lad os bruge et eksempel. Der udsendes en meddelelse fra Det Første Præsidentskab, gennnem Generalhovedbestyrelsen til Missionens Hovedbestyrelse, derfra til Distriktsbestyrelsen, som så bringer den videre til de enkelte grene. Nu kan det så ske, (hvor utroligt det end lyder), at denne meddelelse ikke lige falder i modtagerens smag — han går da til sin Grenspræsident, og får tilladelse til at lave det om, selvom muligheden var tilstede for, at han kunne udføre den.

Distriktsforstanderskabet gør dem nu opmærksom på, at det er imod given instruks og meddelelse, men får det svar, at de ønsker det således, og nok selv skal tage ansvaret herfor. Og her er det, at der må råbes et vagt ved gevær over for denne forslidte sætning, at det skal jeg nok selv tage ansvaret for — den duer ikke mere, den er altfor misbrugt!!!

Den er ligefrem hos nogen blevet *en vane,* og så er det, at det farlige opstår — og er opstået — derfor føler jeg mig inspireret til at skrive disse linier til jer, mine kære søskende, for i al ydmyghed at bede jer læse og gennemtænke denne øvelsessang endnu engang, og bruge den som en rettesnor, for vi har ikke lov til at sjuske med de meddelelser, der kommer fra vor Fader i Himlen, som vi så ofte gør — for du vil vel ikke benægte, at når Distriktsforstanderskabet giver dig en meddelelse, at den da tilgår dig ved guddommelig magt og myndighed — når du får en sådan meddelelse fra dem, og de har fået den fra Missionen, som igen har fået den fra Generalbestyrelsen, fra Det Første Præsidentskab — David O. McKay — vor Profet, som gennem inspiration og guddommelig vejledning har ladet en meddelelse tilgå dig — har du da nogen som helst ret til at lave dette om, som du virkelig kunne have udført? Hvad din motivering end kan være, om du nu ikke kan lide ham, der gav dig meddelelsen eller den måde, hvorpå han gav den til dig — så er og bliver det dig, der er noget i vejen med, for din kærlighed til Evangeliet, og dine søskende i almindelighed, burde overskygge en så dårlig tankegang — fortæl mig hvem der er så stor, at *han* kan sætte sig op imod vor Profet, og hans meddelelser fra vor Fader — så skal jeg fortælle dig, hvem *han* er!

Kære alle! både funktionærer i Søndagsskolen, og alle andre som måtte læse dette stykke, lad os give hinanden hånden på, at vi virkelig vil, som jeg skrev i januar nummeret, give hinanden håndslag på, at vi vil bygge — bygge på alt det gode, og hele tiden have det for øje. »GØR HVAD ER RET — LAD SÅ FØLGERNE KOMME!«

Søren Kierkegaard (1813-55) skrev engang følgende: »Hvad dygtighed er der i et individ, kan man måle på, hvor langt han har imellem at forstå og at ville. Hvad et menneske kan forstå, det må han også kunne tvinge sig selv til at ville. Imellem at forstå og at ville, ligger undskyldningerne og udflugterne«.

At vi alle må kaste undskyldningerne og udflugterne bort, og gøre hvad er ret — og tænke mere over vort ansvar, og handle derefter, beder jeg om i Jesu Kristi Navn. Amen.

E. Nordby Larsen.
Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

MÅNEDENS *Skriftsted*

der læres udenad, og forslag til den ledsagende 2½ minuts tale.

Skriftsted til d. 3. april 1966, kursus 13.
MISSIONÆRSKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD.
Ref.: *Luk. 24:38,39.*

»Men han sagde til dem: »Hvorfor er I forfærdede? Og hvorfor opstiger der tvivl i jeres hjerter?

Se på mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har«.

— — —

Lad os igen minde lærerne om, at denne oversigt ikke er lavet, for at eleven kan læse den op som en 2½-minuts tale.

Vi beder læreren om *ikke* bare at give dette til en elev med besked om at gå hjem og forberede en tale. Det håbes, at lærer og elev kan mødes og tale sammen om betydningen af dette skriftsted, så at eleven må opnå en god forståelse, hvad angår skriftstedet og dets betydning.

Dette udkast er kun lavet for at give nogle ideer, der kan være til hjælp ved udarbejdelsen af en tale. Det håbes, at lærer og elev vil søge andre hjælpemidler f. eks.: »Jesus Kristus« af ældste James E. Talmage.

Forståelsen kan kun opnås på basis af anstrengelser for at opnå den.

Lad os se på dette skriftsted som følgende:

I. Skriftstedets baggrund:

A. Kristus var blevet korsfæstet og var opstanden.

B. Nogle kvinder havde været ved graven og havde opdaget, at Kristi legeme var borte derfra.

C. Peter og andre af apostlene havde også fundet ud af, at Kristus ikke længere var i graven.

D. Den opstandne Kristus havde vist sig for to af apostlene på vejen til Emmaus og for andre.

E. Disse to apostle mødes med de andre i Jerusalem. Samtalens emne er Jesu opstandelse.

F. Mens apostlene er samlet og diskuterede dette, står Jesus selv pludselig iblandt dem. Apostlene bliver skrækslagne.

G. Den opstandne Jesus beroliger dem snart, for Han taler til dem og fortæller dem, at det er Ham, og at Han nu er opstanden. Han forkynder sandheden om sin opstandelse så klart, at ingen kan betvivle den. Han beder apostlene om at røre ved Ham, så de selv kan se, at Han ikke kun er en ånd, men en opstanden person med et føleligt legeme af kød og ben.

II. Meningen med skriftstedet.

A. Jesu Kristi opstandelse var yderst virkelig.

B. Det samme legeme, som bliver lagt i graven, bliver oprejst ved opstandelsen.

C. Legemet og ånden vil, efter at være blevet adskilt i

døden, være uadskilleligt forbundet i al evighed gennem opstandelsens kraft.

D. Jesus var og er Kristus, for ingen anden kunne have magt til at bryde dødens lænker.

III. Skriftstedets betydning for vort eget liv.

A. Vort legeme udgør et tempel for Gud. *(1. Kor.: 3;16).* Legemet har en stor, evigtvarende betydning fordi det er et tempel for Gud, og fordi vi altid vil besidde det. Derfor skulle vi betragte vort legeme som et helligt tempel, og vi skulle stræbe efter at holde det legemligt og åndeligt rent.

B. Vi vil altid være i gæld til vor Frelser, for Han har frelst os fra døden, og dette er noget vi aldrig selv kunne have gjort. Som udtryk for denne taknemmelighed skulle vi altid ære Hans navn ved at være lydige tjenere for Ham og Hans hellige præstedømme.

C. I nær tilknytning til punkt »B« ovenfor skulle vi begive os ud med sind og hjerte indstillet på at give det herlige budskab om opstandelsen til hele verden. Kun hvis mennesker har en forståelse af Jesu Kristi sande evangelium og gengivelsen heraf kan de komme til en forståelse af opstandelsens store budskab.

— — —

Skriftsted der skal læres udenad,
til d. 3. april 1966, kursus 7.

Reference: *Heb. 11:1 og 6.*

»Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser.

Men uden tro er det umuligt at have Hans velbehag; thi den, som kommer til Gud, må tro, at Han er til og lønner den, der søger Ham«.

Forslag til 2½ minuts tale.

Versene, som skal benyttes ved fællesrecitationen, er fra Brevet til Hebræerne, 11. kapitel. Byg en tale over dette kapitel om TRO — der findes så mange eksempler i dette brev på hvorledes Herren ophøjer de troende — de med den rette TRO er HAM velbehagelig.

Emnet TRO er stort og vidtomspændende, men ud fra kapitlerne her er der mulighed for at give en stærk og koncentreret tale.

"Det er ikke ægteskabet som svigter. . . ."

af *Richard L. Evans*

Da ægteskabet er selve livets grundvold og den mest fuldkomne forpligtelse i alle livets forhold, kræver det, både før og efter, en bestandig undersøgelse af os selv og en bestandig hengivenhed og disciplin. Og vi trygler de unge mennesker om ikke at styrte sig impulsivt eller uovervejet ind i dette, den allerstørste forpligtelse i hele ens liv ,uden de alvorligste og oprigtigste overvejelser. Og til dem, som *er* gift, siger vi indtrængende, styrt ikke hovedkuls ud af det. Ægteskab kræver meget mere end fysisk tiltrækning for at sikre dets succes. Det kræver sund fornuft og karakter. Det kræver tillid, sans for humor, tålmodighed, forståelse for ufuldkommenheder. Ægteskabet omfatter de dagligdags gøremål og at lære at leve sammen med dem, som vi er forpligtet overfor ved de allerhelligste pagter og forpligtelser. »Det er ikke ægteskabet, som svigter«, sagde Dr. Fosdick, »det er menneskene, som svigter. Alt hvad ægteskabet gør er at afsløre menneskene.« »Kærlighed er ikke at få, men at give«, sagde Henry Van Dyke, »ikke en vild drøm om fornøjelse og vanvittige ønsker . . . det er godhed og ære og fred og ren levevis.« Til dette føjer James Russell Lowell følgende: »(Kærlighed) er noget at vandre sammen med, hånd i hånd. Gennem det hverdagsagtige i denne hverdagsagtige verden.« Og for at det kan have den bedste vished for at overleve, vil det være bedst, at det bliver indgået mellem to mennesker, hvis baggrund og principper og mål er så forenelige, at det aldrig kan trække dem fra hinanden. Alle må tilpasse sig for at overvinde vanskeligheder. Der er ingen af os, som er fuldkomne. Alle har meget at tilgive, meget at forstå, med en erkendelse af, at alle er menneskelige og at succes i ægteskabet kommer gennem tålmodighed og forståelse, venlighed og betænksomhed, sund fornuft og sund karakter, og en ærlig vilje til at få det til at gå. Ægteskab er en så betydningsfuld sag, at det bør omgives med de helligste, mest betænksomme, gudfrygtige overvejelser; ikke en hurtig impuls, ikke en midlertidig forbindelse, men at give det allerbedste, vi har i os, for at gøre det til alt det, det kan blive. Det er utænkeligt, at et ægteskab bliver indgået ganske let eller nogensinde bliver afbrudt på samme måde.

(Fra *Tempelpladsen, 26. september 1965*)

Gensidig Uddannelses Forening

Endelig bliver det til noget med det nordiske stævne, vi har ønsket os i årevis.

Her bor vi skandinaver så nær ved hiannden og taler så nært beslægtede sprog, og så kender de sidste dages hellige i Norden ikke hinanden. Det må der rådes bod på i en fart.

Lad os tage derop så mange som muligt, men lad os ikke komme uforberedte. Vi vil da gerne tage os så godt ud i vore naboers øjne som muligt og give dem en god kamp. Lad os lave de bedste og mest gennemarbejdede roadshows, vi nogensinde har præsteret, de bedste kvartetter, som gerne må være morsomme og underholdende at se på.

Der vil blive sportskonkurrencer og formationsdanse, og for alle piger, der har lyst og evner, vil der blive lejlighed til at deltage i en opvisning og konkurrence med kjoler, de selv har syet i løbet af dette GUF-år. (Læg mærke til, at der også for kjolesyningen gælder bestemte regler, som I bør sætte jer ind i).

Desuden skal vore kor synge for de øvrige nordiske lande og sammen med dem.

Alle regler og nærmere oplysninger vedrørende de forskellige aktiviteter vil kunne fås hos jeres grene, og vi er altid parate med yderligere informationer, så hurtigt som vi selv modtager dem fra stævnets værtsfolk i Stockholm.

Vi glæder os til at se og høre resultaterne!

Vi har ikke glemt økonomien; den vil kræve hurtig indsats. Prøv om I kan finde på nogle fælles indtjeningsprojekter og tal med jeres ledere om det. Det kan lade sig gøre, hvilket Centrum Grens G. U. F. beviste sidste år ved at tjene tilstrækkeligt til et nyt fortæppe til scenen.

Vi ønsker jer god arbejdslyst til enhver form for aktivitet!

A. R.

Kort G.U.F. Nyt

Skandinavisk Stævne afholdes i dagene fra 30. juni til 3. juli 1966 i Stockholm. Der vil blive konkurrencer i Korsang, Kvartetter, Dans, Roadshows, Atletik og Fodbold samt Modeopvisning. Se de udsendte cirkulærer om de forskellige aktiviteter.

FESTINORD 1966

Er I gået i gang med forberedelserne, øvelserne og træningen? Ellers er det på høje tid nu — for til forårskonferencerne finder de danske afsluttende konkurrencer sted, der skal afgøre, hvem der skal deltage i konkurrencerne i Stockholm til Stævnet.

Vi er så få i vor Gren, vil nogle sige. Hvad kan vi lave? Selvfølgelig kan I ikke stille et stort Roadshow op — men hvem forhindrer Jer i at løbe af med førsteprisen i f. eks. løb, spring, slyngbold eller dans eller kjolesyning? Og hvorfor skulle I ikke kunne stille med et kvartet?

Har I set de udsendte instruktions-skrivelser om Roadshow, om Entracter, om Dans, om Modeshow, om Sport, om Ungdomskoret? Skulle I ikke have modtaget dem, eller ikke fået nok eksemplarer, så bed om dem hos Distriktets GUF-bestyrelse, de gi'r Jer nøjagtige regler, som det er nødvendigt at følge, hvis vi skal konkurrere i Stockholm.

Fodbold? Det er måske nok lidt tidligt, men sørg alligevel NU for at få sikret et sted at spille, og for erfarne ledere. Husk, at vi i Stockholm skal stille et hold på 7 spillere, så lad os sætte dette antal som normen. Men kan I ikke klare så mange, så spil med 5 deltagere på holdet, det vigtigste er, at I kommer i gang, så snart vejret tillader det. Og husk, at Danmarks farver til Stævnet bliver rødt og hvidt, så skal der anskaffes fodbolddragter, så lad det blive hvide benklæder og røde trøjer. Der spilles ikke med fodboldstøvler, kun med tennissko.

Lad os gå i gang nu — det haster — men det KAN nås!

JS.

NEUTRALE SPØRGESKEMAER,

velegnede til at sende til familie og venner, som ikke er medlemmer af Kirken, kan fås hos *Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse, Priorvej 12, København F.*

Prisen er 10 øre pr. stk., og beløbet går ubeskåret til kirkebyggeriet.

Betalingen kan sendes pr. *postanvisning* eller i *frimærker,* men må *ikke* sendes til Kirkens almindelige girokonto. Husk på talonen at skrive, hvad der ønskes.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Våg, thi modstanderen udvider sit herredømme....« (L og P 82:5).

Formål:

At understrege det faktum, at Satan arbejder overordentlig hårdt for at erobre menneskenes sjæle, og at vi bestandigt må være på vagt.

Siden krigen i himlen, da Satan og hans hær blev nedstyrtet, har deres onde indflydelse uophørligt kæmpet for at erobre menneskenes sjæle og lægge sig i vejen for Herrens værk. Det onde har altid været i verden, men den onde har været særlig aggressiv i sine forsøg på at udbrede sit rige i de perioder, hvor Præstedømmet har været på jorden. Det er uden tvivl derfor, vi gentagne gange — siden Evangeliets gengivelse — er blevet advaret og formanet til at våge og være opmærksom på den ondes fristelser. Aldrig i verdens historie er vor himmelske Faders Rige gået så hurtigt frem som nu. Følgelig har den onde — mere end på noget andet tidspunkt i historien — samlet sine tropper for at forhindre denne fremgang.

Vor moderne livsførelse er ladet med fristelser. Der øves pres på os fra alle sider: de annoncer, vi læser, radioen, TV, film, bøger og skuespil — — alle disse ting frister os på forskellig måde til at sænke vor moralske standard og give efter lidt her og lidt der på principperne.

Det er de vildfarelser, den onde anvender til lidt efter lidt at fange os i sine snarer, indtil han har os fuldstændig i sin magt. Det er de små fristelser, der bliver gjort så spændende og tiltrækkende, og som ser så harmløse ud i sig selv.

Det var muligvis de ting, profeten Nephi advarede os imod, da han sagde, at i de sidste dage ville der være mange, som skulle sige: »Æd, drik og vær lystig, thi i morgen skal vi dø, og det skal gå os godt. Og der skal også være mange, der skal sige: Æd, drik og vær lystig, men frygt alligevel Gud, thi han vil retfærdiggøre dig, selv om du begår en lille synd, ja, lyv lidt, drag fordel af næstens ord og grav en grav for ham; der er intet ondt deri. Og gør alle disse ting, for i morgen skal vi dø, og dersom vi findes skyldige, vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst vil vi blive frelst i Guds Rige« (*2 Nephi 28:8*).

Djævelen har altid arbejdet således. Han ved, at hvis han kan tilskynde os til at tage nogle få »små trin« i retning mod ham, kan han få os i sin fælde og lede os hele vejen. Det er derfor, vi må være evigt på vagt over for sådanne fristelser som hovmod, misundelse og stolthed, over for dette at give vreden frit løb, at optræde ubehersket, at give efter for selviskhed og jalousi, som virker nedbrydende. Vi bør undgå mismodets og tvivlens hindringer og rense vore tanker og vor indstilling over for andre for kritik og stridigheder. De nævnte træk er nogle af de såkaldte »små« svagheder, der let sniger sig ind på os, døver samvittigheden og gør det lettere at give efter for de større fristelser, der til sidst vil lede os bort fra vor himmelske Faders Ånd.

Lad os, medens vi er på vagt over for den ondes lokken, være opmærksomme på vore egne personlige svagheder, idet vi erkender, at den onde søger at friste, hvor vi er mest angribelige.

Til trods for Satans anslag og de fristelser, han lægger på vor vej, bør vi huske, at de er med i Herrens plan for vor vækst og udvikling. »Fristelse er en vigtig faktor i menneskets prøvetid; thi ved at modstå den, udvikles sjælen og bliver stærkere« (*Whitney, Orson F.: Saturday Night Thoughts*, page 310).

Da Lehi underviste sine sønner, forklarede han dem dettte evige princip, idet han sagde: ».... Thi det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting. Hvis det ikke var så .... kunne retfærdigheden ikke finde sted.. Dersom I siger, at der ikke findes synd, da vil I også sige, at der ikke eksisterer nogen retfærdighed. Og dersom der ingen retfærdighed er, da er der ingen lykke..... Men mennesket kan ikke selv handle, uden at det bliver tilskyndet af det ene eller det andet« (*2 Nephi 2:11, 13, 16*).

Hvorledes kan vi styrke os selv således, at vi klart kan skelne det gode fra det onde og undgå at blive lokket af ond påvirkning? Mormons Bogs profet, Mormon, fortalte os, hvorledes vi kan kende det gode fra det onde. Han sagde: »....Kristi Ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt; derfor viser jeg jer, hvorledes I bør dømme. Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt og tilskynder jer til at tro på Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft; derfor kan I vide med fuldkommen sikkerhed, at det, der overtaler mennesket til at gøre ondt og til ikke at tro på Kristus, til at fornægte og ikke tjene Gud, kommer fra djævelen....« (*Moroni 7:16-17*).

Præsident Brigham Young fortalte os, hvorledes vi kunne overvinde djævelen: »Når fristelser kommer over jer, så vær ydmyg og trofast og bestemt på at ville overvinde, så vil I mærke befrielsen« (*Discourses of Brigham Young*, page 82).

Den store profet Alma belærte også folket: ».... ydmyg jer for Herren og påkalde hans hellige navn og våge og bede bestandigt, så I ikke bliver fristet mere, end I kan udholde« (*Alma 13:28*).

Lad os lytte til Herrens formaninger og til hans tjenere og bestandig være på vagt, idet vi er opmærksomme på, at modstanderen udvider sit herredømme.

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* *onsdag* fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

PRÆSTEDØMMET

At undrvise fædre i at undervise

Det nye familie-hjemmeaftenprogram er meget vigtigt. Mange af instruktionerne angående fremgangsmåden gives ved præstedømmekvorummets regelmæssige gruppemøder i grenen.

Nogle kvorummer holder deres forretningsmøder på samme tid, hvad der nødvendigvis medfører, at gruppen går glip af et instruktionsmøde hver måned. På denne måde mister man en fjerdedel af disse instruktioner i årets løb.

Man anmoder om, at præstedømmekvorummer med medlemmer i mere end ét ward eller én gren holder deres forretningsmøder på tidspunkter, som ikke støder sammen med de ugentlige instruktionsmøder i de lokale warder eller grene. Dette vil være i harmoni med det *Melkisedekske Præstedømmes Håndbog,* som siger:

»Hvor kvorummedlemmer er fordelt over mere end ét ward, skal et månedligt forretningsmøde fastsættes på et sådant tidspunkt, at det ikke kommer i konflikt med noget præstedømmemøde i warderne«.

I år vil hver kvorumpræsident i det melkisedekske præstedømme stå overfor to pligter hver søndag morgen ved præstedømmets møde.

Den første af disse pligter er at lære kvorummedlemmerne et nyt program. Dette program kaldes *Familie-hjemmeaftenprogrammet.* Når kvorumpræsidenten læser det materiale igennem, der findes i det ugentlige lektiehefte, vil han lægge mærke til, at der er en rød tråd, der går igennem det hele. Fædrene skal kalde deres familie sammen en gang om ugen, for at de kan nyde familiefællesskabet. Faderen og hans hustru opfordres til i løbet af aftenen at lære deres børn evangeliets principper ved hjælp af en særlig serie lektier, som er udleveret til hver familie. Kvorumpræsidenten husker, at Herren har talt om dette emne. Han kan ikke huske nøjagtigt, hvorledes verset lyder, men han husker nok til at vide, at det henvender sig direkte til forældre: »Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, og om dåb, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved« (Se *L. og P. 68:25).* Han er sig bevidst, at i dette vers, som han delvis husker, ligger også kimen til den tanke, at deri er indbefattet forældrenes kontrol over børnene.

Når præsidenten læser videre, bliver han slået af den lange række emner. Denne serie lektier lærer kvorummedlemmet hans pligter som fader. Den giver ham de grundlæggende principper, hvorigennem han kan lede familie-hjemmeaftenerne i sit hjem hensigtsmæssigt, og desuden giver den ham instruktioner og hjælp i hans indstilling og opførsel i ugens løb. Den kunne have til overskrift: »Hvorledes man skal være en fader i Kirken«.

Hans tanker går nu videre til kvorummet. Hvis han er præsident for et kvorum, der kun findes i ét ward, søger han at finde den allerbedste lærer, som kvorummet kan opvise. Hvis hans kvorum derimod er dannet af flere wardgrupper, har hver gruppe brug for særlig opmærksomhed, for at man kan sikre, at der vil være kompetente lærere i hver gruppe. Han rådfører sig med gruppelederne for at finde de bedst mulige kandidater.

Den anden pligt vil vise sig, når kvorummet eller gruppen kaldes sammen. Der foretages navneopråb, og nogle af kvorummedlemmerne svarer ikke »ja«. Mange af dem er til stadighed fraværende. Andre af dem kommer en gang imellem. I begge tilfælde tager de ikke del i diskussionerne og går glip af vigtige instruktioner i, hvorledes de skal lære deres familier evangeliet. En anden alvorlig mangel er, at disse fraværende ikke får den ånd, at de *ønsker* at deltage i dette vigtige program.

Præsidenten vil ikke vente for at se, om det fraværende medlem vil være tilstede næste uge. *Nu* er tidspunktet inde til at få ham med. Ved det allerførste møde i wardets eksekutivkomité vil enten han eller de gruppeledere, der repræsenterer ham, drøfte det med komiteen. Wardets biskop vil være yderst interesseret, for disse mænd, som ikke kommer, er overhoved for familier i hans ward.

Her vil der blive lagt en plan for at overtale dem til at komme tilstede. Gruppelederne vil henvende sig til hjemmelæreren for den familie det drejer sig om. Normalt vil de være medlem af samme kvorum. Ved rådslagning vil man finde ud af den bedste måde, man kan komme i forbindelse med den fraværende.

Der vil være tidspunkter, hvor gruppelederen eller kvorumpræsidenten kan ledsage hjemmelæreren i forsøget på at varme den savnede broder op. I det tilfælde, at kvorummet findes i ét ward, vil kvorumpræsidenten være i direkte forbindelse med hjemmelærerne. Ellers vil gruppelederen være nødt til at følge sagen op med hjemmelærerne.

Man må huske, at det ventes, at kvorumpræsidenterne vil holde møder med gruppelederne med regelmæssige mellemrum. Et af hovedemnerne for diskussion og afgørelse er det medlem, som ikke tager del i aktiviteter og ikke overværer møder.

Til sidst vil der være enighed mellem alle de pågældende — præsident, gruppeleder og hjemmelærer — angående

planerne for at nå den fraværende broder. Det vil være ydmyge mænd, som prøver at få en broder med, så hans familie ikke skal sulte åndeligt. Da de »virker med iver for en god sag« *(L. og P. 58:27)*, kan de henvende sig til Herren om hjælp og vejledning. Bønnen vil ikke forblive ubesvaret. Der vil blive fundet udveje til at overtale kvorummedlemmerne til at være tilstede ved de ugentlige præstedømmemøder for at forberede sig til denne yderst vigtige opgave.

Indtil nu har forældre ikke fået vist nogen ordentlig måde, hvorpå de kan undervise og hjælpe deres børn. Nogle har ikke behøvet hjælp, men mange trænger virkelig til at blive hjulpet.

Den ansvarsfulde kvorumpræsident vil ikke lade noget uforsøgt for at sørge for, at alle medlemmerne af hans kvorum bliver opøvet i dette nye og vigtige program.

Personlige nyheder

Vi siger til lykke til følgende søskende:

København Nordre Gren:

Erna Christine Jensen, Lyngbyvej 287, 60 år den 25. januar.

København Søndre Gren:

Ebba Ingeborg Hansen, Doktorhaven 23, 70 år den 2. februar.

Mads Chr. Nielsen, Hvidovre Boulevard 22, 85 år den 12. februar.

Kolding:

Olga Schulze, 70 år den 11. februar.

Aarhus:

Lauritz Peter Marius Christiansen, 80 år den 13. februar.

Aalborg:

Marie Petersen, 75 år den 17. februar.

Karen Marie Nielsen, 80 år den 18. februar.

Haderslev:

Dorthea Sophia Rohde, 70 år den 22. februar.

Randers:

Marie Sørine Jensen, 70 år den 27. februar.

Nyt fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Charles Hermansen,* og hustru Glendonna, har den 18. august 1965 fået en søn, som har fået navnet Charles Marc Hermansen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsener fra udlandet:

Familien *Benny Lindén,* tidligere København, sender fra deres hjem i Long Island, New York, de bedste hilsener til alle søskende i Danmark med ønsket om et godt og velsignet nytår 1966.

Tidligere missionær i den danske mission, *Peter Knudson,* og hustru Georgianne sender fra deres hjem i Brigham City, Utah, de kærligste hilsener til alle søskende i den danske mission.

Tidligere missionær i den danske mission, *Charles K. Cochrane,* og hustru sender fra deres hjem i Vesttyskland de bedste hilsener og ønsker for det nye år til alle søskende i den danske mission.

▲

Bryllup i Randers:

Den 29. oktober viedes søster *Anne-lise Michaelsen* til broder *Preben Andersson.* Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Velsignelser:

København Nordre Gren: 7. november:

Fredy Nexø og Mai-Brith Karen Hoffmeyer Jørgensens søn, *Kim Hoffmeyer Jørgensen,* velsignet af ældste J. Harper.

5. december: Flemming Halls og Ellen Ganneskov Halls søn, *Kim Hall,* velsignet af sin fader.

DØDSFALD:

Odense:

Den 26. december døde søster *Olga Laura Henriette Richter Skodsbøl,* knap 80 år gammel. Æret være søster Skodsbøls minde!

Dåb:	Døbt af:	Håndspålæggelse ved:
Odense: 12. december:		
Ulla Lorentzen Madsen	Ældste Daryl Tanner	Ældste Don Baxter
København Søndre Gren: 18. december:		
Preben Robert Nielsen	Ældste Byron Halling	Ældste Dennis Stowell
Herning: 18. december:		
Cirsten Tove Christensen	Ældste Ladd M. Jones	Ældste Michael Andersen
Slagelse: 11. december:		
Valdemar Johannes Berghøfer	Ældste Peter Svendsen	Ældste Jens Madsen
Hanne-May Kate Berghøfer	Ældste Peter Svendsen	Ældste Jens Madsen
Arnt Kasper Valgren	Ældste Jens Madsen	Ældste Jens Madsen
Ellen Elisabeth Valgren	Ældste Jens Madsen	Ældste Jens Madsen
Aalborg: 11. december:		
Lean Leif Nielsen	Ældste Kent Sørensen	Ældste Don J. Christensen
18. december:		
Poul Erik Randrup	Broder Poul Randrup	Broder Poul Randrup
23. december:		
Steffen Bjørn Lantau Jensen	Ældste David McQueen	Ældste Stephen Poulsen
28. december:		
Kjeld Poulsen	Ældste Kent Sorensen	Ældste Don J. Christensen
København Centrum Gren:		
25. december:		
Svend-Erik Thomsen	Ældste Ralph Blair Olson	Ældste Ralph Blair Olson
Gerd Barkov Thomsen	Ældste Ralph Blair Olson	Ældste Ralph Blair Olson

Ordinationer:	Til:	Ordineret af:
Aalborg: 20. december:		
Birger Anker Dal Petersen	Diakon	Broder Villy Petersen
Villy Petersen	Præst	Broder Jens Lind Jensen
John Andersen	Præst	Ældste Don J. Christensen
Carlo Christian Andersen	Præst	Broder Anton Falden
Silkeborg: 19. december:		
Dieter Rudolf August Hansen	Præst	Broder Novi K. Sørensen

Missionærforflyttelser:	Fra:	Til:
30. december:		
Ronald Harper	Ballerup	Hellerup
John T. Lever	Birkerød	Fredericia
Earl Ohlson	Charlottenlund	Aalborg
Steven Middlemas	Hobro	Valby
Don A. Hansen	Aarhus	Amager
Richard Danley	Svendborg	Amager
Alfred Nielsen	Horsens	Kbhvn. Indre By
Robert Weierman	Esbjerg	Kbhvn. Indre By
Steven Rasmussen	Valby	Østerbro
Ralph Rasmussen	Herning	Gentofte
Peter Svendsen	Næstved	Søborg
Woodrow Rasmussen	Kbhvn. Indre By	Bispebjerg
Harold Shaw	Vejle	Ballerup
Rex Petersen	Søborg	Herlev
David Racker	Kolding	Glostrup
Terry Booras	Missionskontoret	Brønshøj
David E. Nielsen	Nyborg	Frederiksberg
Bravant Haslam	Nyborg	Frederiksberg
Mark Wendelboe	Randers	Hørsholm
Dwayne Lively	Ikast	Helsingør
John Lowe	Frederiksberg	Charlottenlund
Jerry Argetsinger	Frederiksberg	Charlottenlund
Orson Dietz	Hjørring	Birkerød
Dennis Stowell	Glostrup	Roskilde
Davil Hermansen	Svendborg	Slagelse
Steven Woodbury	Frederiksberg	Næstved
Earl Erskine	Skanderborg	Hvidovre
Daryl Sondrup	Østerbro	Holbæk
David McQueen	Nørresundby	Herning
Bryant Larsen	Kastrup	Horsens
Roger Sybrowsky	Slagelse	Vejle
Lynn Jenson	Odense	Esbjerg
David Flinders	Herlev	Kolding
Blaine Larsen	Holbæk	Odense
Leslie Hintze	Nyborg	Odense
Don J. Christensen	Aalborg	Svendborg
Mike Terry	Hørsholm	Svendborg
Paul Reese	Hvidovre	Aalborg
Ladd M. Jones	Ikast	Nørresundby
Paul Sanders	Gentofte	Hjørring
Richard Carlquist	Hobro	Randers
Lee Noorda	Brønshøj	Aarhus
Stewart Jacobsen	Skanderborg	Aarhus

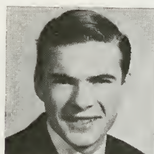
Missionærafløsninger

Følgende missionærer er den 21. januar blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

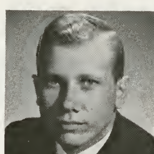
David R. Christensen fra Fairbanks,, Alaska, efter sidst at have arbejdet i København.

Stephen T. Thomsen fra Pleasant Grove, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hellerup.

John A. Lewis fra Riverside, California, efter sidst at have arbejdet i Randers.

Davil R. Christensen

Stephen T. Thomsen

John A. Lewis

Indbinding af Stjernen 1965

STJERNEN for 1965 kan nu indbindes.

Bogbinderen har givet os et meget fordelagtigt tilbud, nemlig

kr. 20,00 incl. oms.

Denne billige pris forudsætter imidlertid, at et større antal indbindes på én gang, og vi må derfor sætte fristen for indsendelse af de 12 numre for 1965 til *15. februar 1966.*

Som tidligere år vil indbindingen kunne leveres i følgende farver: *rød, bordeaux, blå, sort, grøn* og *brun.* Hvis intet andet anføres, leveres *brun* indbinding.

Betalingen for indbindingen kan indsendes pr. postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive »Indbinding«.

NB: *Husk* at rive midtersiderne med »Den danske missions historie« ud af de numre af STJERNEN, hvor den findes, *inden* numrene indsendes til indbinding, idet vi ikke kan påtage os at fjerne dem og opbevare dem for de respektive abonnenter.